BU SAYI RENKLİ İLÂVELİ

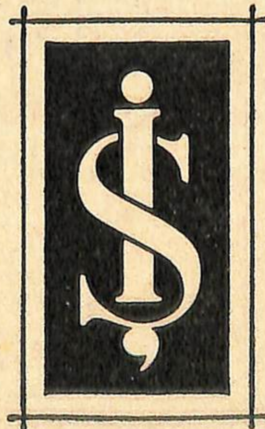

— Allahım, sen Hazret-i Süleyman
attan indirip eşeğe bindirme!..

GENE DEV ÇEKİLİŞ

GENE 7 MİLYON

60 Apartman Dairesi - 5 adet 100.000 lira - 10 adet 50.000 lira - 50 adet 10.000 lira - 100 adet 5.000 lira - 500 adet 1.000 lira - ayrıca 15 000 adet 100 lira.

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans: 3962—179)

Akbaba

Yıl: 43 Cilt: 9 Sayı: 35 ● Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ ● 25 Ağustos 1965

Adaylar!

YARIN, memleket kaderini ellerine alacak devlet adamları kimler olacak? Seçim sonu, Büyük Millet Meclisi'ne gelecek çoğunluk partisi üyeleri, ya da yine bugünkü gibi iki, üç parti karması, değil mi?

Bunlar kimlerdir ?

Yine yarın, sandık başlarına konacak listelerde adlarını okuyacağımız kişiler...

E, ya bu kişiler?.. Yarın isimlerinin sıralandığı pusulaları damgalayıp damgalayıp oy sandığına atacağımız bu kişiler kimlerdir?

Onlar da bugün kimliklerini gazetelerde okuduğumuz aday adayları!

Şimdi şu yirmi yılın çileler kumbarası dertli başınızı iki avucunuz içine alıp düşününüz: Gelecek günleri, bilgileri, zekâları, tecrübeleri ile ışıtacak isimler görüyor musunuz bu listelerde?.. Türkiye'nin iç ve dış politikasına ışık tutacak isimler? Yön verecek isimler?

Cumhuriyet Halk Partisi'nin eski İstanbul adaylarını düşünüyorum:

Rauf Orbay, Kâzım Karabekir, Refet Bele, Hüseyin Cahit Yalçın, Hamdullah Suphi Tanrıöver, Adnan Adıvar, Recep Peker...

Bunlara, İstanbul mebusluğunu çok değil, az bulursunuz!

Kalemimin ucuna bir çırpıda geliveren bu yedi şöhretin karşısına, bugün hangi parti listesinden hangi şöhret kabadayısı: «İşte, ben varım!» diye çıkabilir?

Türkiye'nin içeride, dışarıda meseleleri var: Bir millî onur yarası açan Kıbrıs'tan tutunuz da sokağın zedelediği Amerikan dostluğuna kadar. Sovyet hariciyesiyle Türk hariciyesi arasında başlıyan siyasî flörte kadar. Türk - İsrail serinliğinden, Türk - Arap ılımlılığına kadar...

İç meselelerimiz ise saymakla bitmez. Bir değil, üç değil, beş değil. Minarede başlayıp petrol kuyusunda bitiyor dâvalarımız!

Kendisine sahiden yardımcı olmak istediğimiz, ümitler bağladığımız, yarının teknik ve yapıcı kafası sayın Demirel'e soralım: Siz, bu düğüm düğüm dâvaları kimlere çözdüreceksiniz?.. Hangi sihirli parmaklara?.. Menderes'in yaralı oğlu ile Bayar'ın çileli kızına mı?

Adalet Partisine yeni katılan seçim idealistlerini gördükçe, politikada bulanık bir gaflet perdesinin yeniden gözlere inmeğe başladığını hayretle, yok, yok, hayretle değil, dehşetle görmekteyiz!

İsmi, henüz mübaşir sesi ile mahkeme koridorlarında çınlayan eski bir banka genel müdürünün bile —vatandaş hafızasına tükürürcesine— yoklama talanına katıldığını gazetelerde okuyunca, içim ürperdi bir anda: Adalet Partisi yöneticileri, yüzlerine ihtilâlin süngü gölgeleri vurmuş bu adamları seçim bayrağı yapmakla hangi yangını körüklemek, hangi duyguyu sömürmek istiyorlar?..

Zavallı Adnan Menderes'i darağacına kadar götüren bu güruhtur.

Acaba yularından tuttukları kırat üstünde, Süleyman Demirel'i nereye, nerelere kadar götürmek istiyorlar?

Sayın Demirel, azimetin ne tarafa?..

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Ben ortanın solundayım..
— Sağ ol Paşam!..

Not: 1

Damat bey yine kaşındı. Yılda bir tımar edilmedikçe rahatlamıyor galiba... Pekiy!

1 — Sen, o satışsız, o itibarsız, o haysiyetsiz dergini çıkarmadan önce neredeydin?

Ben cevap vereyim: Demokrat Partinin Zafer Gazetesinde!

2 — Sen, Demokrat Partinin Zafer gazetesinde ne yapıyordun?

Ben cevap vereyim: Başta sayın İnönü, bütün C.H.P. lilere sövmek için meclis muhabirliği!

3 — Sen, o paçavra derginin birinci sayısında kapak resmi kimi koydun?

Ben cevap vereyim: Seyahat şakşakçılığını ettiğin Celâl Bayar'ı!

4 — Sen, ikinci sayısında kapak resmi kimi çerçeveledin?

Ben cevap vereyim: Adnan Menderes'i!

5 — Sen, Menderes'in resmi altına ne yazdın?

Ben cevap vereyim: Cumhuriyetimizin en muktedir Başvekili!

6 — Şimdilik, Ereğli Demir-Çelik'in, Petrol Ofis'in ilân vurgunlarını karıştırmayım... Tek müşterisi devlet olan lokomotif ilânlarına da dokunmayım!

Ama, çok değil, bir şey sorayım sana:

Kuzum damat bey, doğru söyle: Sen utanmayı tuvalet kâğıdı mı yaptın?

Not: 2

Beşyüzbin Türkün kanına susamış Kızıl Vampirden aldığım mektubu soran okuyucularım var. Bildiğim kadarını açıklayım:

1 — Yeni harflerle yazılmış...

2 — Mürekkepli kalemle yazılmış...

3 — Yazı yazmasını bilen, Bizim Yokuş'u tanıyan bir kalemden çıkmış...

4 — Altına, okunmaz bir imza atılmış...

5 — Uçakla gönderilmiş...

6 — Sayın Cumhurbaşkanının adına, yalnız kanunun değil, terbiyenin de suç sayacağı iki kelime takılmış...

7 — Mektubu, İstanbul Basın Savcılığına vermiş bulunuyorum.

Y. Z. O.

PAZARDA

ADNAN VELİ

İFAKAT Desterecí, domatesleri, dolmalık biberin üstüne yerleştirdikten sonra, filesini eline alıp yürümiye başladı. Kasap Trifo'ya uğrayıp, yarım kilo da kuzu kıyması uydurdu muydu, şöyle gani tarafından bir yaz dolması yapacak, çoluk çocuğa bolcana yedirecekti. Gelgelelim, işden enikonu yorulduğu için, sokağa çıkınca, eve bir türlü dönmek istemiyordu.

Tam Berber Zihni'nin köşesini kıvrilacağı sırada Çerkez Hâdiye'nin anası Gülpenbe Zehra ile karşılaştı. Zehra da pazara alışverişe çıkmıştı. İfakat'i görünce yüzü güldü:

— Ayol Hemşireciğim, dedi. İyisin işallah?.. Artık seni gören ne oluyor, bilmem ki...

— Allaha emanet ol kardeşim.. Acep sitemi sen mi yapmalısın, yoksa ben mi yapmalıyım?.. Turgut'un sünnet düğününü, konu komşudan mı öğrenecektim?..

— Ayol, o düğünü nasıl palas pandıras yaptığımızı bilemezsin. Kapkaç düğünü oldu senin anlıyacağın.. Kimseciklere haber veremedik.

— Aaaa, olsun kardeş.. Turgut da benim elimde büyümüş sayılır. Onun kesilmesinde, herkesten ziyade benim bulunmam farzdı.

— Vallahi, kusura bakma İfakat'çiğim.. Bir daha seneye Turgut'un küçüğünü, Atiye'nin oğlanla beraber, Küçükçiftlik Parkında, çengilerle, hokkabazlarla kestireceğiz. İşallah o vakit İfakat teyzesi de, en baş dâvetlimiz olacak.

— Aman kardeş, evlâtlarımız ağrısız, sancısız kurtulsunlar da, bizim dâvetimiz kusur kalsın.. Benim lâfım, lâtife.. Turgut'çuğum nasıl şimdi?..

— Mâşallahı var yavrumun.. Pazartesiye pantalon giydireceğiz, haftaya da top oynıyacak işallah..

— İşallah kardeşim, işallah.. Haaa, bak ne diyecektim. Mesude hanım da, küçük oğlan için bir hitan cemiyeti yapacakmış. Siz kaça kestirdiniz?..

— Bizimkine bakma kardeş.. Biz iltimaslı kestirdik.

— Hani, benim sormam şu sebebe.. Mesude hanımın demesine göre, Devlet Plân Teşkilâtı, sünnet fiyatlarına da zam yapmış. Sünnet fiyatları artınca, memleket hızlı kalkınacakmış. Mesude hanım da Muhtardan duymuş bunu.. Bilmem yalan, bilmem doğru..

— Ben hiç işitmedim kardeşim..

— Muhtar yalan söylemez. Müslüman adamdır. Hani dolar denen bir ecnebiye parası var ya?..

— Evet.. Onun adını epi duydum ben..

— Hah işte, o dolar parasının fiyatı arttığı için, sünnet fiyatları da artmış.

— Ayol,hristiyanın parası, zaar müslümanın sünnetine kadar bulaşıyor?..

— Aaaa, bulaşmaz olur mu kardeşim?.. Zaten o hristiyan parasının girmediği delik yok ki..

— Öyle ama hemşire, o dolar parası hangi deliğe girerse, o delikte muhakkak rahatlık ve ferahlık olurmuş. Büyük adamlarımızın lâfı bu.. Benim uydurmam değil ki..

— Kardeşim, kimi insan dolar parasının girdiği delikte bolluk olur diyor, kimi insan da, dolar parasının girdiği delikte folluk olur diyor. Hangisine inanalım, biz de şaşırdık.

— Boş tevâtüre kulak asma kardeş.. Dolar parası her kilidi açan anahtarmış. Öyle olduktan sonra, bize de buyursun. Zaten, eksik olmasınlar, büyüklerimiz de, dolar diyorlar, başka bir şey demiyorlar. Helbet bir sebebi var ki, böyle diyorlar..

— Onu herkes öyle söylemiyor. Söz temsili İsmet Paşa, şimdi dolara karşıymış..

— Ama eskiden o da dolar düşkünüydü.

— O eskidendi. Şimdi doları bıraktı, plâna sarıldı.

— Bak plân dedin de, aklıma geldi hemşireciğim.. Ben bu plânı hiç beğenmiyorum.. Neden dersen, ne sıkıntıya uğrarsak, hep plân yüzünden uğrayormuşuz. Kadınlara, çocuk doğurmayı bile bu plân yasak etmiş. Zengin adamın otomofili olur, motoru olur, iskambili olur, eğlenir. Ama fakir fıkara çocuk da doğuramadıktan sonra neyle eğlenecek?..

— Bak bu lâfına hak veririm. Kadınların elinde koca olarak ne kadar adam varsa, hepsi de İsmet Paşanın zamanında Alamanya'ya gitti. Zaten buranın kızları, koca diyerekten birbirinin gözlerini oyacaklar. Bir de erkekler Alamanya'ya giderse, bu işin sonu nereye varacak?..

— Tam da benim istediğim yere getirdin lâkırdıyı.. Mürşide hanımın damadı, bu seçimde mebus oluyor. Geçen gece bizdelerdi, o söyledi. Eğer iktidara geçerlerse, çocuk doğurmayı serbest bıraktıktan maada, Amerikan yardımından bilmem kaç milyon lira tutarında para ayırıp on yedinci kotaya bol bol koca koyacaklarmış. Adamcağız «Bir memlekette koca sıkıntısı oldukça, o memleket kalkınamaz» diyor.

— Vallahi doğru, billâhi doğru.. Benim Müzeyyen bu sene ayva vakti, lâf aramızda kalsın, yirmi birini bitiriyor. Yavrucak bu yaşa gelinciye kadar, vallahi, elini erkek eline değdirmiş değildir.

— Hani Müzeyyen, Manav Remzi'nin büyük oğluyla sevişiyor, yakında da murada ereceklermiş diye bir tevatür duyduktu?..

— Oğlanın niyeti başkaymış. Bizimkiyle gönül eğlendirip nikâhsız oturmayı tasarlamış.

— Vay kâfir vaaaay!...

— Niyeti de temiz olsa, ben öylelerine kız vermem. Ağzından küfür eksik olmaz herifin.. Her lâfın başında bir Ulan.. «Hergele»siz «Eşşoğlu»suz lâkırdı bilmiyor. Bir gören de herifi, kırk yıllık mebus sanacak.. Ben damatta her şeyden önce terbiye ararım.

— Doğru, haklısın..

— O sebebe, Müzeyyen'imin işini, bıçak gibi kesip attım. Eğer senin dediğin gibi, koca idhalâtı başlarsa, bu sıkıntılar da ortadan kalkar elbet..

— Helbet..

— Sonra kardeşim, ben kocada biraz da varlık isterim. Koca dediğin, evine ailesine düşkün olmalı. Kız ne isterse onu almalı.. Kumaş olsun, ayakkabı olsun, gezme olsun, karısına hiçbir sıkıntı çektirmemeli.. Hele ben asıl ne istiyorum biliyor musun kardeş?

— Ne istiyorsun?..

— Yıkayan, sıkan, kurutan cinsinden koca kazanlı bir çamaşır makinesi.. Evin bütün çamaşırlarını çivitten geçirdikten sonra, tahtaboşa bir assam. Sonra da Pasaklı Raziye'nin evine doğru bakıp bakıp da «A Yârabbi, şu çamaşır makinasında yıkanan çamaşırın temizliği hiçbir şeylere benzemiyor» diye bağıraraktan, Raziye'yi hasedinden bir çatlatsam... Vallahi o zaman dünyalar benim olur... İşte sırf o sebepten, kıza iyi bir koca istiyorum..

— Sabrettikten sonra, Cenâbı Rabbim, helbet onu da verir..

— Âmiiiin kardeşim..

— Hadi seni fazla yordum. Lâf lâfı açarmış derler. Biz de hanidir hasretiz de, yârenliğe bir türlü doyamıyoruz. İstersen, haftaya salıya, Karaköy'deki yeraltı geçidinde buluşalım da, uzun uzun konuşalım kardeşim..

— Niye yeraltı geçidinde konuşacağız?..

— Kardeşim, bu sıcakta nereye gidersin?.. Adalara gideyim desen, dünyanın parası.. Boğaz desen hakezâ... Onun için biz akşamüstleri Karaköy'deki yeraltı geçidine gidiyoruz. Hem serin oluyor, hem de eğlenceli oluyor.. Üstelik hiçbir masarifi de yok.. Meccani gazino.. Allah razı olsun şu Haşim İşcan'dan.. Bizim için yazlığa gitmenin kaabili yok ki.. Anca yeraltı geçitlerinde yazı geçireceğiz..

— İyi öyleyse.. Ben de gelecek haftaya oraya geleyim..

— Gel ya.. Gelirken de yanına, portatif tel iskemlerden bir tane alıver. Bir köşeye oturur, cümle cihanı seyrederiz..

— Olur.. Saat kaçta buluşalım kardeşim?..

— Biz, ikindi namazından çıkıp doğru oraya gidiyoruz. Zaten biraz sonra da daireler paydos oluyor.. Aman Allahım, ne resmi geçit, ne resmi geçit.. İnsan, seçim zamanı bile bu kadar eğlenemiyor..

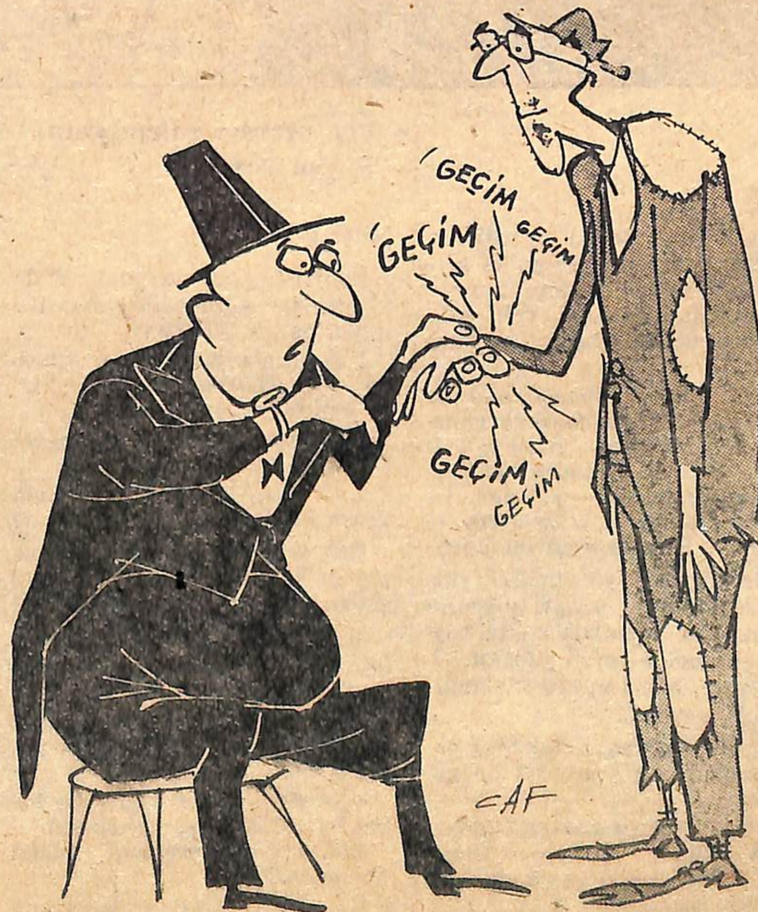
— Haydi öyleyse, daha ziyade ayakta tutmıyayım seni.. Haftaya görüşürüz..

— Olur, canımın içi..

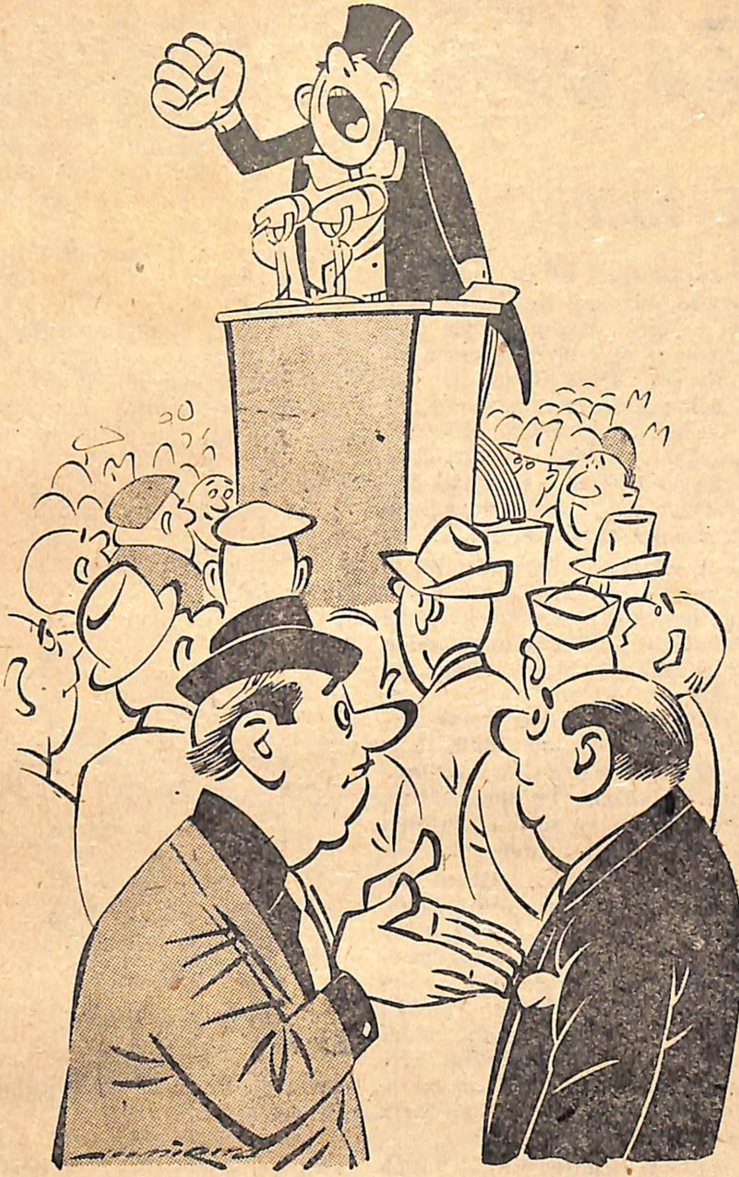
— Allahaısmarladık kardeşim..

— Güle güle nonoşum.. Evdekilere çok selâm söyle..

Adnan VELİ

Nabız yoklaması başladı!

Almanya Türkiye'den 200 bin işçi daha istiyor.. — Gazeteler —

— Asıl şu işsizleri başımızdan uzaklaştırsak da memleket rahat etse!

Aday'ın öğüdü

Arıyordum dört yıldır sizleri yana yana,
Nasılsa yolum düştü bugün bu köyden yana,
Tanrı yol gösterirmiş dostunu arayana..
Seyrek de olsa insan sormalı gönül, hatır,
«Bir hatır, iki hatır, üçüncüde vur yatır!»

* * *

İlk arzum hepinizle yapmak açık oturum,
Sizler susun şu anda, ötmeli benim borum!
Partimizin elile düzelir kötü durum,
Başkasının tedbiri imkânları daraltır,
«Bir hatır, iki hatır, üçüncüde vur yatır!»

* * *

Fire vermez kadromuz okka tam dörtyüz dirhem,
Biz hem teşhis koyarız, tedavi ederiz hem:
Şimdiden hazırladık bütün kellere merhem...
Bilmediğiniz ilâç başınızı ağrıtır;
«Bir hatır, iki hatır, üçüncüde vur yatır!»

* * *

Politikacı demek, ipe un seren demek,
Bâzan icap ediyor kağnıya tren demek!
Vatan benim toprağım, milet demek, ben demek...
Bir tek sözüm bankanın vâdesini uzatır,
«Bir hatır, iki hatır, üçüncüde vur yatır!»

* * *

Her yerde açılırsa birer Amerikan bar,
Biz, sizin sayenizde yaşarsak kibar kibar,
O zaman birkaç misli artar millî itibar!
Bozguncular buna da «Olmaz!» diye dayatır;
«Bir hatır, iki hatır, üçüncüde vur yatır!»

* * *

Bir hayırlı kararı bozdu Yüksek Mahkeme,
Ama isteklerimiz vurulmaz yine geme.
Olur mu kardeşlerim hem mevki kap, hem yeme?
Bu çeşit tasarruflar içimizi karartır,
«Bir hatır, iki hatır, üçüncüde vur yatır!»

* * *

En kara bahtının da parlıyacak yıldızı,
Her köyde on milyoner doğacaktır en azı,
Ses duvarını bile aşacak refah hızı!
Bu başarı «Onlar»ın yüreğini çatlatır,
«Bir hatır, iki hatır, üçüncüde vur yatır!»

* * *

Ağalar! çok konuştuk, beni fazla tutmayın!
Beş, on köyüm daha var, sözümü unutmayın!
Benden sonra gelenin zokasını yutmayın!
Onlara teklif edin: kırk katırla kırk satır,
«Bir hatır, iki hatır, üçüncüde vur yatır!»

Salâhattin KUTLU

LONDRA'DAN :

Bugüne bugün ben...

BİRKAÇ ay kadar önce Beatles'lerin konserinden çıkan bir grup kıza bir İngiliz gazetecisi sormuş:

— Konseri nasıl buldunuz?

Kızlardan biri:

— Vallahi ben iki defa bayıldım.

Gruptan bir ötekisi:

— Ben dört defa ölesiye çığlık atarak bayılmışım.

Bir diğeri de:

— Ben iki defa kendimden geçtiğimi hatırlıyorum, sonradan kendimi konser salonunun dışında buldum.

Baktım, Beatles'lere Kraliçe tarafından İngiliz İmparatorluğu nişanının verilmesine itiraz edip madalyalarını iade edenler arasında emekli askerler çoğunlukta. Biz, diyorlar, o kadar yararlık gösterip bir madalyaya zar zor hak kazanabilirken bu Beatles'ler nasıl olur da bu ünvana ulaşabilirler?

Zamanın değiştiğinden pek haberdar değiller galiba madalyaları iade edenler. Artık günümüzde «Bu, silâhıyla şu kadar gemi batırmış, şu kadar yer fethetmiş, el bombasıyla şu kadar insanı kendinden geçirtmiş» diye değil de «Şu kadar kız bayıltmış adamdır bu» diye madalya veriliyor!

Fazla fark iyi değil...

İngiliz asili, kendisi ihmal edilmiş bir giyimle, meselâ başında bir kep ayağında golf pantalonuyla en lüks yerlere girip çıkarken beraberinde taşıdığı uşağını şık mı şık giyindiriyor...

Toplum katları arasında giyim bakımından büyük farkların olması pek tuhaf kaçıyor.

Bir de bizim politikacıların düştüğü durumu düşünün...

Öyle ya «Köylü efendimizdir» «Köylümüz asildir» diye diye ihmal edilmiş köylünün yanında şık şık dolanıp duruyorlar.

A—Z

A'dan Z'ye kadar her şey bozuk diye beylik tenkitten bizde artık vazgeçilse iyi olur.

Adamlar bildikleri için koymuşlar ismi...

AZ gelişmiş ülke deyimindeki «AZ» «A'dan Z'ye» kadar bozukluğun kısaltılmışı zaten!

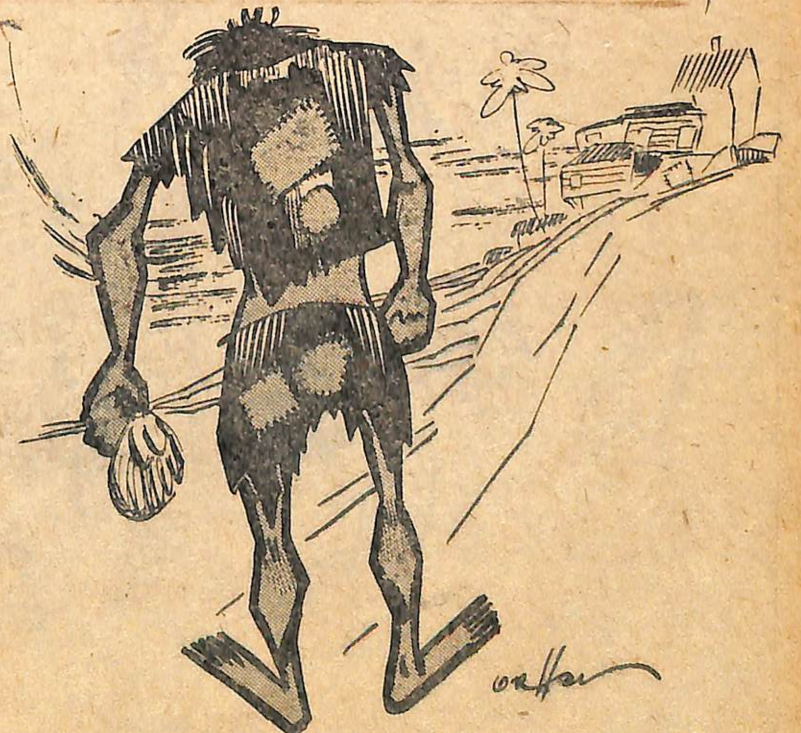
Dayaktan nota...

Geçenlerde bir İngiliz gazetesinde okudum. Adamın biri geceleri evine gelince karısına, yemekten, temizlikten falan not atarmış.

Karısına böyle davrandığı için buna sert koca tipi diyorlar burada.

Dua etsinler İngiliz kadınları, dua.. Erkekleri dayak atmaktan not atma devresine ulaşmışlar!

Reşit Aşçıoğlu

Natürmort!

BİZİM YOKUŞ

Kitapçı İlyas Efendi

YOKUŞUN ortasına doğru, beni çağıran bir ses geldi arkamdan:

— Yusuf Ziya bey... Yusuf Ziya bey...

Aranan gözlerim İlyas efendiyi buldu dükkânının önünde. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme, küçük adımlarla yaklaşarak elini sallıyordu.

İlyas efendi, en ünlü kitapçısıydı Bizim Yokuş'un. Kültür dünyamızı besliyen eserlerin çoğunu onun camekânında görürdünüz: Tarih kitapları, coğrafya kitapları, dilden dile lûgatler.. Bastığı hiçbir eser kaldırıma düşmemişti.

Ben önde, o arkada, dükkândan içeri girdik. Küçük bir tezgâhla yandan bölünmüştü burası. Kendisi, sabahtan akşama kadar bu tezgâhın arkasında dururdu, biraz gamlı, biraz küskün ve daima eli şakağında...

Ne büyük oğlu Yakup Bayar, ne hukuk mezunu küçük oğlu Leon Bayar henüz ortada yoktular o zaman.

Bir eski kasa, iki sandalye idi bütün eşyası bu tezgâh arkasının.

Karşılıklı oturduk sandalyelere...

İlyas efendi bir «Halk Edebiyatı Antolojisi» istiyordu benden: Karacaoğlan'ı, Seyranî'yi, Köroğlu'nu derleyen bir Antoloji...

— On, onbeş formalık bir kitap, diyordu. Çoktandır düşünüyordum kimden isteyim diye... Şimdi sizi görünce koştum arkanızdan... Bilmem hoşunuza gider mi bu iş?.. Muharrire sipariş olmaz... Yazacağı eseri sevmesi şarttır!

— Hiç üzülmeyiniz, dedim, severek, araştırarak, özenerek hazırlayacağım bu antolojiyi... Ne zaman istiyorsunuz?

— Benim için zaman yok, dedi.. Telâşsız çalışınız. Ne zaman biterse...

Sonra, iliştiği sandalyeden kalktı ve konuşarak kasaya doğru yürüdü:

— Size, bir avans vereyim şimdilik... Kitap tamamlanınca tekrar görüşürüz.

Kanaat Kitabevi sahibi İlyas Bayar efendi, o gamlı, o küskün İlyas Bayar efendi bana ne verdi bilir misiniz?..

Elli değil, yüz değil, yüzelli değil... İkiyüz lira.

Ahmet Haşim'in cüzdanı, uğurunu göstermek için beni yarım saatçik bekletmişti ancak!

Teşekkür ettim mi bilmem. Sevinçten dilim tutulmuştu!

Bunun bir içyüzü vardı. İlyas efendinin ruhunu şadetmek için anlatmak isterim sizlere:

Yunus Nadi bey'in başyazılarını Fransızcaya çeviren masa komşum Yusuf Osman, artık nesli tükenmiş bir romantik insandı. Akşam, Bizim Yokuş'tan inerken, Kanaat Kitabevine uğramuştur ki, boşalmadan evine gidemiyecek.. İlyas efendi pek eski, pek yakın dostudur onun...

Karşılıklı otururlar. Meserret Kıraathanesinden çaylar gelir ve Yusuf Osman, rahmetli Yusuf Osmancık, belki de ağlıyarak anlatır bana yapılanı...

İşte eli son derece sıkı bu iş adamı, Halk Edebiyatı Antolojisini, hikâyeyi dinledikten sonra düşünür ve dükkânının önünden geçtiğimi görünce arkamdan koşar.

Yıllar, yıllar, yıllar geçti aradan... Yusuf Osman öldü, İlyas Bayar öldü ve ben ihtiyarladım... Ama bu güzel, bu ince hâtıra, bütün acılığı ve bütün tatlılığı ile içimde taptaze duruyor.

Artık inanmıştım: Bizim Yokuş'ta sürekli bir iş yoktu bana. Yirmi yaşım içinde yalnız çalışmağa, hür çalışmağa, kendi hayatımı kendim çizmeğe, Akbaba'nın kanatları ile keyfince uçmağa alışmıştım. Basının ağır siklet patronlarına ezdiremezdim kendimi... Bir başka Ali Naci Karacan, bir başka Asım Us, Tarık Us yoktu Bizim Yokuş'ta...

Yeniden deneyecektim talihimi; Akbaba'yı çıkaracaktım yeniden... Bir buçuk yıl geçmişti. Okuyucular, yeni harflere iyice alışmıştılar artık.. Eh, Serbest Fırka öfkesi de geçmişti bunca zaman sonra elbet.

Bizim Yokuş'un ikiye bölünen köşesindeki handa, eski odam boştu. Ayda onbeş liraya anlaştık, sahibi doktor Feyzi Ahmet'le... Bir hoş adamdı bu Feyzi Ahmet: Bizim basın çapkınlarının doktoruydu o.. Hastalarını böylesine müşterilerinin keyfine göre tedavi eden doktor görülmemişti:

— Doktor, permanganatı az koymuşsun... Baksana rengine, eflâtun...

— Hayhay şekerim, biraz daha koyayım!

— Doktor, şu çok sıcak...

— Hayhay canım, soğutayım!

— Doktor, bugün para yok...

— Hayhay kardeşim, yarın lûtfedersin!

Çoğu, tedaviden sonra, bir

Recep Peker

parti de tavla atardı hastaları ile odasında...

Yazı masam, iki maroken koltuk, iki sandalye evde hazırdı. Ertesi sabah bir arabaya yükleyip gönderecektim...

Bir gençlik macerasıydı bu, hesaba sığmaz bir macera... Yalnız ikiyüzelli liram vardı.. Bir de, başbayi Artin efendinin yarım ağız vaadi:

Birkaç hafta, alacağı Akbabaların yarı parasını peşin verecekti, çok sıkışırsam!

Sabahleyin Beşiktaş'a gitmiş, karikatürist Ramiz'i bulmuş, Akşam Matbaası ile anlaşmış, apartımana dönerken de Ercüment Ekrem'i peylemiştim o gün.

Gece, yeni Akbaba'nın yeni biçimi üstünde sayfa denemeleri yaparken kapı çalındı. Terbiyeli bir polisti gelen..

— Cevdet Kerim beyefendi, yarın sizi partide bekliyorlar, dedi.

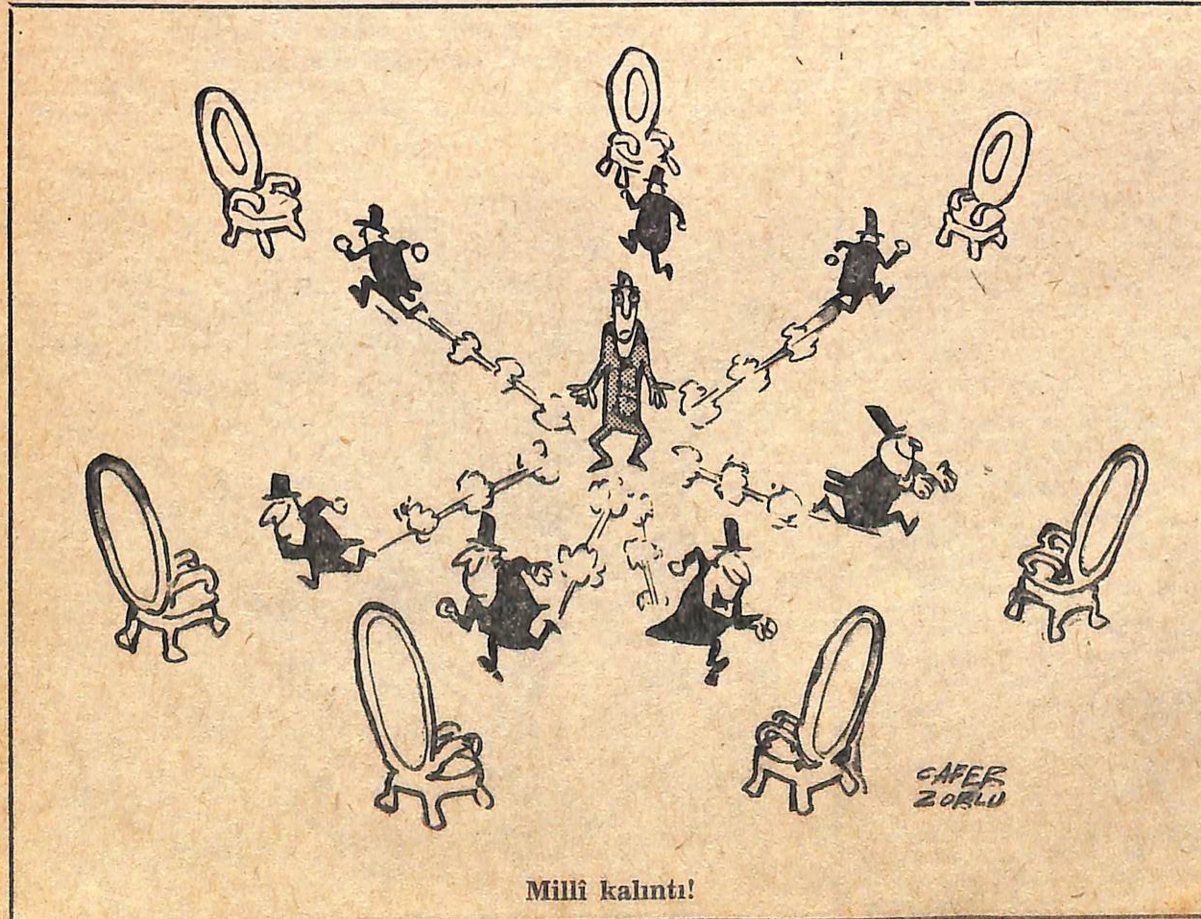
İncedayı ile tanışırdık. Ama birbirimizi arıyacak kadar değil... Ne istiyordu acaba?

Ertesi sabah, şimdi Türkiye Millî Talebe Federasyonu olan Cağaloğlundaki parti binasında beni hasretle, muhabbetle açılmış iki kol kucakladı:

— Nerelerdesin be kardeşim?.. Hiç aramaz, sormazsın...

Yüzüne yan yan baktım gülerek... Ona: «Uğrunuza okuyucularımı darılttım.. Akbabamı kurban ettim... Bir de kapınıza gelip ben mi sizi arayacaktım?» demek vardı. Ama, öylesine kucaklamıştı ki beni, çiğleşemedim...

Oturduk, insanı küçülten büyük koltuklara...

Millî kalıntı!

— Bak, dedi, Peker'den ne aldım...

Kalktı, masasının gözünü çekti çıkardığı mektubu bana uzattı.

Cumhuriyet Halk Partisi damgalı kâğıtta, günün genel sekreteri şöyle yazıyordu:

Akbaba birbuçuk yıldır çıkmıyor. Onun yokluğunu, ben kendi hayatımda hissediyorum. Başvekilimiz de bu duyguma katılıyorlar. Yusuf Ziya bey'i ara, bul. Kendisi ile konuş. Akbaba'nın yeniden çıkması için ne lâzımsa bildirsin. Temin edilecektir.

Recep Peker, bir politikacıya çok sayılacak kadar duygulu bir gönül adamıydı. Size, burada yıllar ötesine bir atlama yaparak bir kâtıramı anlatayım:

Başbakandı. Ona, Göç isimli romanımı hediye etmiştim. İki ay sonra bir teşekkür mektubu geldi. Okumuştu o dişdişe, tırnak tırnağa günlerde. Bana duygularını anlatıyordu.

Daktilo ile yazılmış bu mektubu imzalarken, bir kelimeyi çizmiş, yerine başka kelime yazmıştı Peker.

Kendisine, bu nâzik dikkati için teşekkür ederken, güldü:

— Ortaç, dedi, özel kalemden, mektubu tekrar yazıp getirdiler imzaya... Yoook, dedim onlara... Önceki çizdiğimi gönderiniz, Yusuf Ziya onun güzelliğini anlar!

İşte, birbuçuk yıl önce, Halk Partisi uğruna, İsmet Paşa uğruna feda ettiğimiz Akbaba'yı düşünen ve muhterem Başvekile de hatırlatan bu Recep Peker'di.

Anlattım Cevdet Kerim'e: Nasıl bir gün önce oda tuttuğumu: Şimdi apartmana dönünce masa, koltuk, sandalye taşıtacağımı ve Akbaba'nın onbeş güne kadar yeniden çıkacağını...

Şaştı bu tesadüfe.. Sevindi bu tesadüfe.. Uğurlu mânalar verdi bu tesadüfe...

— Peki, dedi, paran var mı?

Eh dedim, biraz var...

— Meselâ, ne kadar?

— İkiyüzelli lira...

Gözlerini büyük büyük açtı:

— Yeter mi kardeşim?

— Yetmez... Yetmez elbet... Ama borç, harç, yapacağım bu işi...

Yerinden fırladı dargın, çatık kaşlarla yüzüme bakarak:

— Böyle inleye inleye mizah gazetesi çıkarılmaz Yusuf Ziyacığım... Ben sana beşyüz liralık abone olsam Halkevleri için.. Nasıl, rahatça çevirebilir misin işini?

— Çeviririm...

— Azsa söyle...

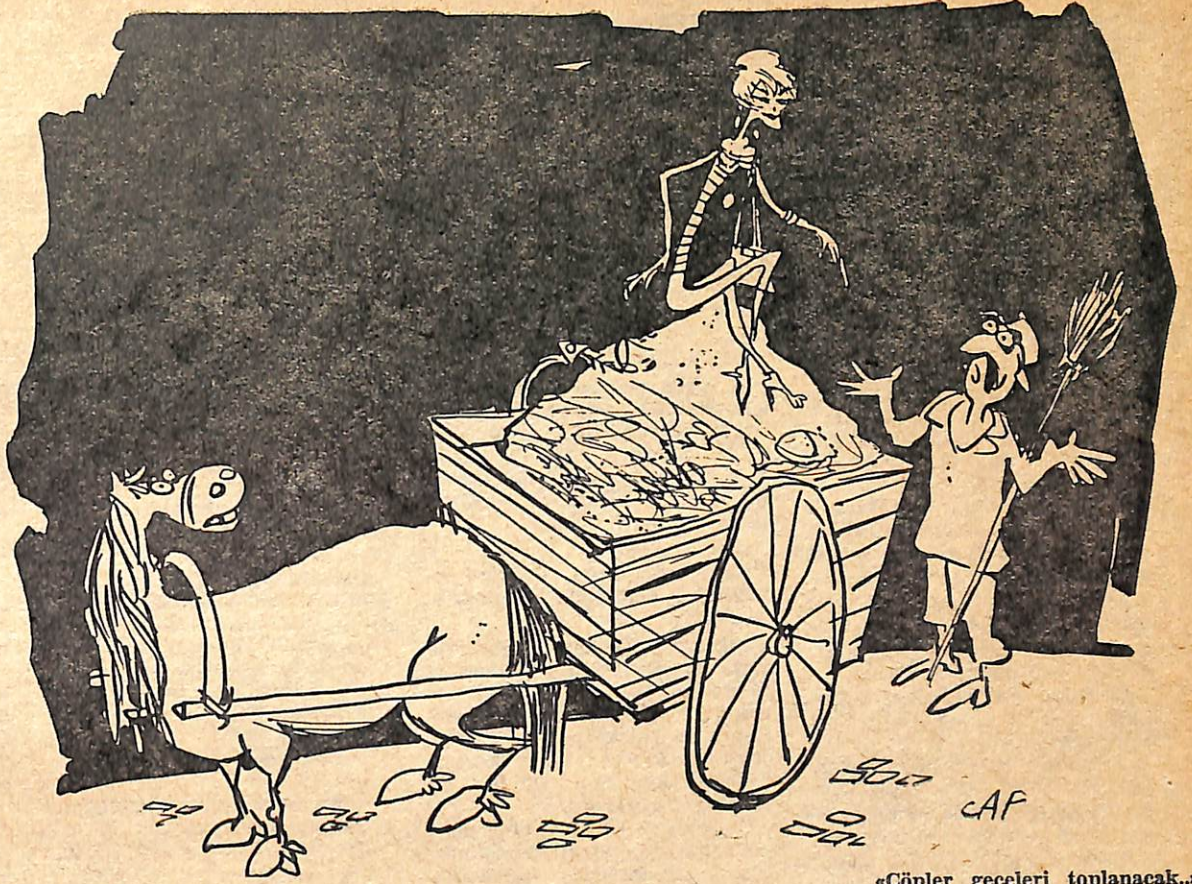
— Hayır, az değil... Eğer tutarsa, bu kadarla tutar. Tutmazsa, beşyüz değil, beşbin de yetmez!

Şimdi yediyüzelli lira sermayem vardı. Başbayii Artin efendinin yardımına avuç açmıyacaktım artık...

Üç günlük hızlı, istekli bir çalışmadan sonra yeni Akbaba'mız hazırdı: Resimleri ile, hikâyeleri ile, şiirleri ile, fıkraları ile...

İlk sayı çıktığı gün, şunu anladım: Okurlarımız da sevgili Recep Peker kadar onun hasretini çekiyorlarmış.

Yusuf Ziya ORTAÇ

«Çöpler geceleri toplanacak..»
— Gazeteler —

— Affedersin bayan, garanlıkta çöp sandım!

KANTAR!

Bir çoğunun Müridi yok,
«Uçtum» deseler kim yutar?
Mebus olma ümidi yok:
Dişli aday katar katar.
«Senin söylediğin kantar
Bursada kestane tartar!»

* * *

Düdük olmuş çatlak kamış,
Vâde, herkes kanıksamış.
İş yürümemiş, aksamış.
Dertler düşündükçe artar!
Her elde bir şaşkın kantar,
Meydanlarda akıl tartar!

* * *

İnsanoğlu biçim biçim.
Çoğu ister beleş geçim.
Sırat köprüsüdür seçim,
TOTO gibi o da yatar,
Özlenilen hassas kantar
Sandıklarda hayal tartar!

Fok yoktur Amik gölünde,
Haksızlar, mağdur rolünde,
Eksikler naylon tülünde,
Hatâ derhal göze batar.
O topuzu kopuk kantar,
Yolda ekşi ayran tartar!

* * *

Tutmuş en mühim gediği,
Sessiz ama kurt eniği!
Her işinde bit yeniği,
Harama da hile katar.
Onun kullandığı kantar,
Her devirde yalan tartar!

* * *

Geziyorlar vızır vızır,
Makam istiyorlar hazır.
Yetiş ya Hazreti Hızır!
Buhran anamızı satar,
Plân adlı meşhur kantar,
Meclislerde uyku tartar!

Salâhattin KUTLU

— Gördün mü len?.. Sonunda gene su goyverdi!

PAZARTESİ

Bakanlıklar üstüne...

Alpaslan Türkeş CKMP. ni ele geçirip de koalisyondaki iki Bakan partisiz kalınca istifa etmek zorunda kaldılar.

Ve yerlerine yenileri geldi.

Geldi de ne oldu sanki?

Hiçbir şey... Artık herkes anladı ki Bakanlar gelirler giderler ve bir şey değişmez. Değişse değişse birkaç genel müdür değişir, birkaç müdür değişir, dost, akraba, hısım partili birkaç yeni tâyin yapılır...

Ve yeni bir Bakan gelinceye kadar âlem gene ol âlem...

Jacques Prévert:

— Madem Savunma Bakanlığına Barış Bakanlığı denmiyor, Maliye Bakanlığına da Sefalet Bakanlığı densin... diye yazıyor.

Biz hangi Bakanlığa ne isim verilecek bilmeyiz, Maliye Bakanlığına Sefalet Bakanlığı mı denecek onu da bilmeyiz...

Ve hattâ şehirlerimizin haline baktıkça şu sorunun cevabını da bilemeyiz:

— Madem Köy İşleri Bakanlığı var, niçin Şehir İşleri Bakanlığı yok? Yoksa şehirlerimizin işleri pek mi düzgün?

Şu İstanbulun haline bakıyoruz! Bu şehirle Belediye başa çıkamaz, bir kocaman Bakanlık gerek.

Gerçi şehrin işleri gene düzelmez, ama Bakanlıkta çalışır görünen vatandaşlar nasiplenir.

SALI

Şapka devrimi

Anadoluda komünizmi anlatırken bizim politikacılar şöyle konuşuyorlarmış:

— Namus yok, ahlâk yok Rusyada... Akşam eve geldin mi baktın ki kapıda arkadaşının şapkası var. Girmiyeceksin. Herkesin karısı başkasının karısı...

Bizim seçim propagandası işte böyle yürüyor. Bazı partileri önce komünistlikle itham edersin... Arkasından da şapka hikâyesi... Artık oyları toplarsın.

Demek ki Rusyada evlenmeye de lüzum yok. Sen bekâr ol, bir şapka edindin mi, iş tamam. Gözüne kestirdiğin evin kapısını çalıp, şapkayı çiviye taktın mı, bitti.

Yani komünist ülkelerde şapka, saat gibi, para gibi, çakmak gibi en lüzumlu bir eşya.

Oysa yeryüzünde şapka giyenler gittikçe azalıyor. Hattâ saçları dökülenler bile artık modaya uyup şapka giymiyorlar. Demek ki komünist ülkelerde şapka modası devam etmekte...

Bizim politikacılarımız oy yarışında ne yapacaklarını şaşırmış durumda oldukları için bu şapka hikâyesine pek şaşılmaz. Ancak bize kalırsa asıl bizim politikacılara birer şapka gerek...

Şapkalarını önlerine koyup bir parçacık düşünsünler diye...

Memleketin bunca dâvası varken uydurma hikâyelerle birbirlerini karalamaları neye yarıyacak?

Seçimi kazanmıya mı?...

Biliyorsunuz, bazan politikacılar seçimi kazanalım derken demokrasiyi kaybediyorlar.

ÇARŞAMBA

Soyunmak

Milliyet, yerli filim yıldızlarıyla bir konuşma yapmış. Konuşmayı yapan gazeteci arkadaş:

— Niçin ve ne kadar soyunursunuz? diye soruyor.

Fatma Girik:

— Rejisör ne kadar soyunun derse o kadar soyunuyorum... diyor.

Leylâ Sayar:

— Bana şu kadar soyunacaksın dedikleri zaman hiç çekinmeden soyunurum... diyor.

Pervin Par:

— Soyunmak tabii bir şeydir, bu mesleğe girdin mi rejisörün emrine tabisin... diyor.

Aysel Tanju:

— Rejisör soyun dedi mi çekinmeden rahatlıkla soyunuyorum... diyor.

Anlaşılan kabahat hep rejisörde «soyun» dedi mi dayanamıyor yıldızlar... Rejisörlerle doktorlar bu bakımdan pek benziyorlar birbirlerine... Ve anlaşılan muz elle, elma bıçakla, hastalar doktorla, yıldızlar da rejisörle soyuluyorlar.

Sinemaya meraklı bir genç kız vücut güzelliği ile övünürmüş. Ciğerlerinden rahatsızlanıp doktora gitmiş. Doktor reçeteyi yazarken:

— Bir filim çektirseniz fena olmaz... demiş.

Gözleri parlamış kızın:

— Çıplak olacak değil mi doktor?

Bu da bir başka fıkra:

Aysel doktora gitmekten çekiniyormuş. Durumu Müjgâna açmış:

— Neden? diye sormuş Müjgân.

— Soyunmak gerekir de ondan?

Müjgân:

— Ne önemi var ayol, demiş, doktorların öteki erkeklerden farkı yok ki!...

PERŞEMBE

Aşk işleri

Devlet işlerinden sonra aşk işlerinden söz açalım. Gazetelerin yazdığına göre aşk işleri ve seks işleri almış yürümüş. Yirminci Yüzyılın ve atom çağının insanı yalnız ve yalnız aşka düşkünmüş. Fransanın en ünlü gazete ve dergilerinde çıkan fotoğrafların yüzde 68'i seks üstüne imiş.

Yani aşka rağbet çok... Ama Yirminci Yüzyılın isanı da aşkı tam bizim Nasrettin Hoca gibi anlıyor.

Hani bizimkine:

— Hiç âşık oldun mu? diye sormuşlar.

— Bir kere oluyordum, üstüme geldiler... diye de cevabını almışlar.

Öğle yemeklerini iki sandviçle geçirecek kadar zamanı olmayan atom çağı insanı da aşka, ve hele geçmiş yıllardaki gibi uzun uzun aşka ayıracak vakit nasıl bulsun? Neredeyse hayattaki büyük aşklar iki kelime ile başlayıp bitecek:

— Beni seviyor musunuz?

— Evet.

— Şu halde birkaç dakikanızı bana verebilir misiniz?

Nerede o eski aşklar? Yıllar süren, uzun uzun mektuplar ile perçinlenen aşklar... Plâtonik aşklar... Birbirinin yüzlerini görmeden birbirine âşık olan âşıklar... Şimdi böyleleri tarihe karıştı. Eskiden analar oğullarına hamamda kız seçerlermiş. Şimdi oğullar plâjlarda kızları bikinilerle seçiyorlar. Öylesine ki bir hamam peştemalından on tane bikini çıkar.

Şeyh Saadi sevdiğine der ki:

— Güzelim, senden başka sığınacak yerim yoktur; kaçacak olsam yine sana kaçarım.

Atom çağının gürültülü, dağdağalı ve nefesi kesen yaşayışında insanlar demek aşka sığınıyorlar.

Ama Şeyh Saadi gibi değil... tıpkı canavar düdükleri çalarken sığınağa koşan insanlar gibi.

Almanya'da bir Türk çöpçüsü 3 bin lira alıyor. —Gazeteler—

— Gurban olayım böyle temizliğe!

CUMA

Başı dönenler

Geçen gün bir toplantıda:

— Yahu Fahrettin Kerim Gökay hangi partide? diye soruldu.

Çeşitli cevaplar:

— Adalet Partisinde...

— Hayır YTP. de...

— Yok canım CHP. de...

Hepsinde de olabilir, hiçbirinde de olmıyabilir. Birinde olmasıyla ötekinde olması arasında hiçbir fark yoktur.

Gerçekten üstad o kadar parti değiştirdi ki şimdi nerede olduğunu düşünürken şaşırdık, seçmenler de şaşırmışlardır artık, ve galiba bizzat kendisi de şaşırmıştır.

İnsan bazan rüyada mıyım diye kendi kendisini çimdiklemek ihtiyacını duyar ya...

Fahrettin Kerim de nerede olduğunu bilmek için bir çareyle kendine nasıl gelir?

Her kaba giren, her şekli alan, devletçiyle devletçi, özelciyle özelci, liberalle liberal, kapitalistle kapitalist, sosyalistle sosyalist, sağcıyla sağcı, solcuyla solcu olabilir F.K.G...

Ama bir tek şey olamaz:

Tekelciyle tekelci olamaz.

Üstadın değişmiyen tek vasfı galiba Yeşilaycı oluşu.

Eh, bu da bir vasıf ama, kız evlendirir gibi seçmene:

— Üstadı seçiniz sigara ve içki kullanmaz, kumar oynamaz, evine düşkündür... gibisinde mi takdim etmeli?

Haydi efendim, bizim politika hayatımızda sık dokuyup ince elemeğe gelmez. İşte F.K.G. öyle bir adam...

CUMARTESİ

Neresi?

Nihat Erim:

— Ortanın solundayız diye övünüyoruz... demiş.

Peki orta neresi?

Nasrettin Hocaya:

— Dünyanın merkezi neresi? diye sormuşlar.

— Benim eşeğin sol arka ayağının bastığı yerdir... demiş.

Dünyanın ortası böyle tarif edildiğine göre ortanın solu da belli:

— Nasrettin Hocanın eşeğinin sol arka ayağının bastığı yerin azıcık solu...

Peki sağı neresi?

— Gene Nasrettin Hocanın eşeğinin sol arka ayağının bastığı yerin sağı...

Böyle kesin tarifler yapabilirsek seçmenlere aydınlık getirmiş oluruz.

PAZAR

Hüküm

İstibdat mahkemelerinden birinde hüküm veriliyormuş. Reis yanındaki üyeye bakmış ki uyuyor, koluyla dürtmüş ve sormuş:

— Ne buyrulur?

Üye uyku sersemliğiyle:

— Assınlar...

Reis:

— Canım asılacak dâva değil, yonca meselesi...

Üyenin canı sıkılmış:

— Öyleyse kessinler... demiş.

Astığı astık, kestiği kestik olanlara sunulur. Ve uyuyanlara sunulur. Karanlıkta değil, aydınlıkta uyuyanlara...

HEY GİDİ POLİTİKA!

DEMOKRASİİİ

—NİHAYET AĞZINDAKİ BAKLA ÇIKTI!

1

2

3

4

5

BİR GAZETE HİKÂYESİ

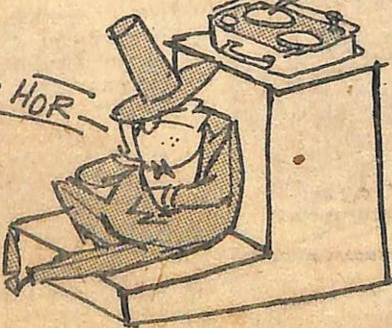
1

2

HOR HOR

UYANIK OLALIM VATANDAŞLAAAR...

Nasreddin Hoca PLÂJDA

CENNETİ âlâda özel bir köşesi olan Nasrettin Hoca halinden pek memnun ve pek rahattı. Zira cennet cennet olsa da yine zaman zaman sakinlerinin canları sıkılıyor ve bir parça avunmak, neşelenmek için Hocanın ziyaretine koşuyorlardı. Hoca bu ziyaretlerden pek memnun kalıyor, fıkralar, hikâyeler, hâtıralar anlatıyor ve etrafındakileri kahkahalar içinde yüzdürüyordu. Esasen cennete her yeni gelen bu ünlü halk filozofunun ziayretine koşuyordu. Hoca bunlardan dünyaya ait yeni haberler aldıkça hikmetler yumurtluyor, cevherler saçıoyr, yeni yeni fıkralar doğuruyordu. Son yıllarda Akşehirde kendi adına bir dernek kurulduğunu, adının törenlerle anıldığını, mezarının onarılarak yüzbinlerce ziyaretçiye uğrak olduğunu öğrendikçe hem seviniyor, hem yeriniyor:

— Ah ben bir Akşehirde olsam da bunları görsem diyordu.

Hocayı çok seven ve sayan ziyaretçileri onun bu arzusunu garnizon komutanına duyurdular ve Hocanın Akşehire gitmesine müsaade edilmesi için onbin imzalı pulsuz bir dilekçe verdiler. Hoca bunu duyunca:

— Ayol pulsuz dilekçe kabul olmaz dedi. Fakat yeryüzünden yeni göçenler artık dilekçelere pul yapıştırılmadığını anlattılar. Hoca buna şaştı da kaldı. Ve şöyle dedi.

— Pulsuz istidalar abdestsiz namaz gibidir. Kılan kıldım zanneder ama Allah kabul etmez. Pulsuz dilekçeyi de veren verdim zanneder ama bizim Akşehir Belediye Reisi Çakıroğlu kabul etmez, hemen sepete havale eyler..

İşitenler güldüler ve Akşehir Belediye Reisini tanıyıp tanımadığını sordular.. Hoca derhal:

— Ben Çakıroğlunu da tanırım, Bakıroğlunu da.. Yeni kurulan Terete bana her haberi ulaştırır. Geçen gün teretenin hatları bozulmuş tırt tırt diye ötüyordu. Ben de zırt zırt diye cevap verdim. Bir de ne göreyim, Kırşehirli dostlarımdan birisinin torunu Hoca efendi amcamın canı zerdali istedi diye iki gün sonra bana koca bir sepet zerdali göndermesin mi. Doğrusu buna şaştım da kaldım. Her kim ise doğrusu pek aklı erik bir kimse imiş..

Hocanın etrafındakiler kahkaha ile gülerken pulsuz dilekçe kabul edilmiş, Hocaya beş gün izin çıkmıştı. Hoca buna da şaştı kaldı.

— Ben Akşehirde iken Timürlengin elinden eleman çekmiş, yerimden kımıldayamaz olmuştum. Eşeğime yem vermek için ahıra gideyim diye Timürlenkten beş dakika izin istemiştim de vermemişti. Mademki izni çıktı şu bizim cennet komutanına Akşehirden bir tas yoğurt getireyim. Elbette bizim göldeki maya çoktan tutmuştur.

Hoca etrafındakilerin alkışları arasında eşeğine binerek dünya yolunu tuttu. Epiydenberi eşeğine binmediği için pek memnundu. Kendisini uçan kuş gibi hafif hissediyor ve âdeta uçuyordu. Hoca yeryüzüne yaklaşınca hemen bir karar vermek için düşündü.

— Sırayı bozmayayım. Evvelâ Sivrihisara, sonya Konyaya, sonra da Akşehire gideyim dedi. Sivrihisar önlerine inince bir de ne görsün dümdüz? Yağ gibi geniş bir asfalt yol. Fakat her adım başında yol hendeğinde ters dönmüş bir otobüs veya bir kamyon duruyor. Hoca bunları gece kondu zannetti. Birisinin yanına yaklaşarak:

— Hemşehrim iyi kondurmuşsun ama yol kenarından başka bir yer bulamadın mı? Gelen geçen senden kahve, tütün, su, ekmek ister dedi. Sonradan bunların trafik kurbanı olduğunu öğrenince de:

— Allah Allah, benim sağlığımda bayramdan bayrama kurban olurdu. Şimdi her gün kurban oluyor. Anlaşıldı millet zenginleşmiş dedi. Ne olur ne olmaz ben de kurban giderim, şurada beş günlük iznim var. Haydi Sivrihisar ısmarladık diyerek Konya yoluna yöneldi. Nereden gitti, nasıl gitti bilmiyordu. Birdenbire kendini Konyada Karatay Medresesinin önünde buldu. Oh, ne âlâ, hâtıralarımı tazeleyeyim diye içeriye daldı.. Kapıdan yolunu kestiler:

— Hayırdır inşallah, ne istiyorsunuz?

— Ben burada okudum, işte icazetim, dediyse de nafile:

— Bilet almadan giremezsin, burası Müzedir dediler.

— Madem ki Müze, benim heykelim nerede öyleyse?

— Senin heykelini Akşehirliler bile dikmediler. Biz diksek diksek Mevlâna'nın heykelini dikeriz ama onu da Konya Belediye Meclisi istemiyor.

— Neden?

— Onu biz bilmeyiz, Belediyenin işine karışılmaz!

— Ha, anlaşıldı: Konya Belediyesi Rufaî dervişlerinin eline geçmiş.

Hoca fazla ısrar etmedi Alâattin Tepesine doğru döndü. Gözü o canım sultan köşkünü arıyordu. Fakat bulamadı. Biraz daha yaklaşınca ne görsün? Bir dudağı yer, bir dudağı gök süpüren demir bacaklı, taş bacaklı zebella bir arap, kocaman bir şemsiyenin altında somurtmuş oturuyor.. Hoca sordu:

— Sen kimsin? İn misin, cin misin?

— Ne inim, ne cinim, Alâattin köşkünün ta kendisiyim!

— Ayol sen ne biçim köşksün, Zeytinburnundaki gece kondular senin yanında Dolmabahçe Sarayı gibi duruyor!

— Ne yaparsın, zaman beni bu hale getirdi.

— Ya bu başındaki heyûlâ ne?

— Şemsiye!

— Ne şemsiyesi?

— Ne şemsiyesi olur mu? O olmasaydı sen beni hiç bulamazdın...

— Allah Allah!

— Bu hale geldikten sonra bana acıdılar da mimar İhsan beye böyle bir şemsiye yaptırdılar. Allah ondan razı olsun. Beni kardan, yağmurdan korudu bu ihtiyarlıkta..

Hoca buna şaştı da kaldı. Kendi kendine:

— Kar helvasını ben icat etmiştim ama beğenmemiştim, bunu icat eden acaba nasıl beğeniyor, dedi ve yürüdü.

Hoca daha fazla hayal kırıklığına uğrayacağını anladığından Konyada kalmadı. Akşehirin yolunu tuttu. Şehre girince doğru türbesine yollandı. Evet, etrafı güzellikti, yeşillikti, yollar muntazam ve türbe de bakımlı idi. Buna sevindi. Ama türbe etrafının çevrili ve kapısının kilitli olduğunu görünce kızdı:

— Böyle kapalı yerde ben sıkılırım. Akşehirliler bunu bilmiyorlar gibi neden böyle yaptılar, dedi ve adına kurulan derneğe bu durumu şikâyet etmek için geri döndü. Fakat sonradan dernekte kendisine rahat vermiyeceklerini, basın toplantısı teklif edeceklerini ve çesitli sorularla kendisini rahatsız edeceklerini düşünerek şehre uğramadan göle indi. O anda göle kosan akıllı eseğini, çaldığı yoğurt mayasını ve birazcık yüzme bilen büyük karısı ve küçük karısiyle çıktığı sandal safasını hatırlıyordu. Göle yaklaşınca kıyıda yanyana yapılmış küçük pencereli evler gördü. Ve birdenbire sevindi!

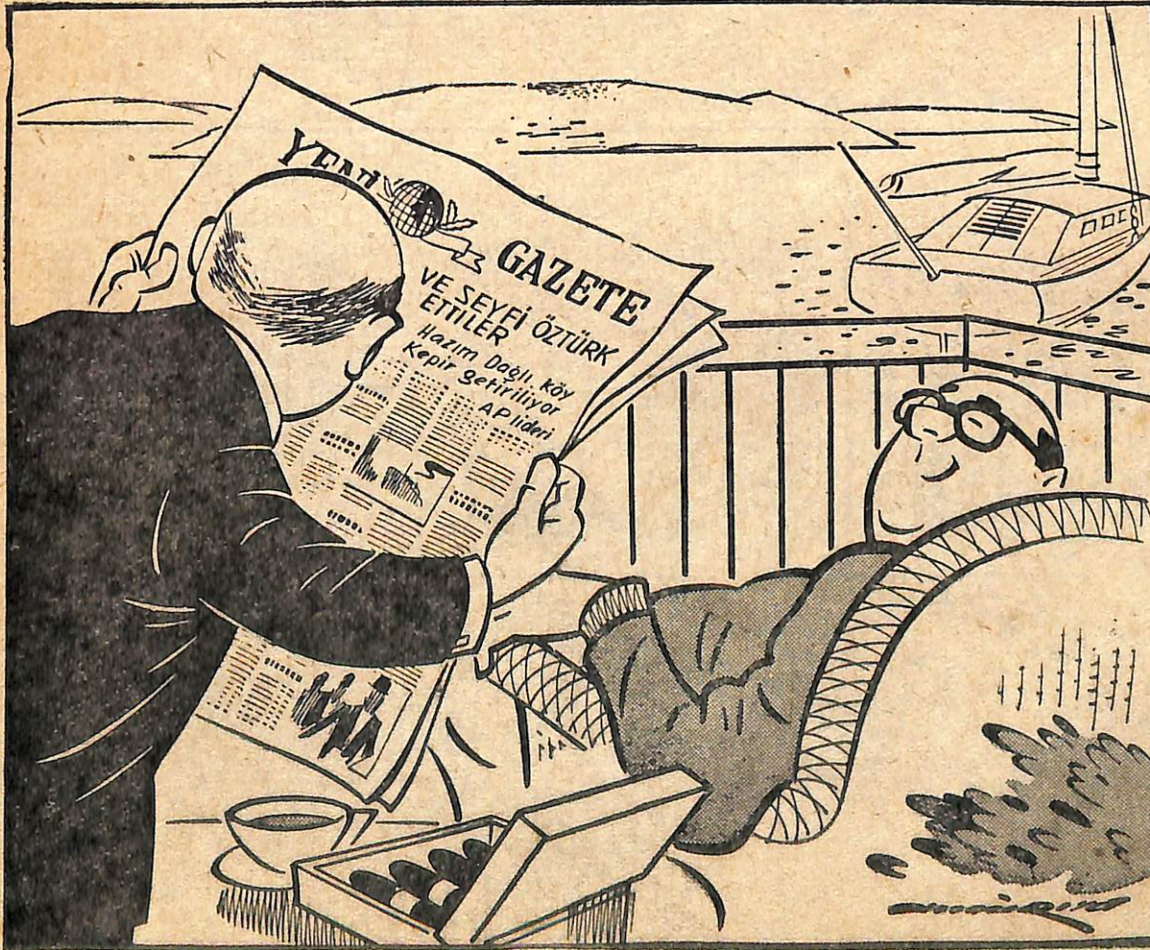
— Haaa, anladım.. Çaldığım maya tutmuş, buraya da yoğurthaneler yapmışlar, dedi ve sevinerek içeri daldı. Bir de ne görsün.. Meğer bu binalar yeni yapılmış plâj evleri imiş. Millet çırıl çıplak gölde, kıyıda, kumsalda ve bu küçük evlerde kaynaşıyor! Hocayı görünce herkes tanıdı. Sevinçlerinden ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Hocanın kimisi kolundan, kimisi bacağından çekerek kendi yanlarında kalmasını istiyorlardı. Hocanın göl plâjına geldiği haberi de hemen şehre ulaştırılmıştı.

Hoca işin sonunun sarpa saracağını anlamıştı. Ama, ellerine düşmüştü bir kere. Kimi cübbesini, kimi çakşırını çekerek zorla soyuldular ve göle sokuldular ise de:

— Abdestinizi de istemem, pabucumu da.. diyerek eşeğiyle beraber göğe doğru süzüldü. Hocalarını ellerinden kaçıran Akşehirliler hayretle arkasından bakarken Hoca şöyle sesleniyordu:

— İsterseniz bir ip uzatayım, ona sarıla, sarıla siz de yukarı buyurun!

Plâj Kuşu

— Bir Alman gazetesi, Türkler süratle Avrupalılaşıyor diyormuş!
— Doğrudur... Durmadan Almanya'ya göç ediyoruz!..

Türkeş albay ön sahnede

Gazeteci arkadaşlar, fazla fırınlanmadan ötürü, bakır tepsiye yapışmış çörekler gibiydiler, sıcaktan!

Albay Türkeş, bütün kongreyi kurmayca organize etmişti: Gelişi, gidişi, alkışlanışı, havalara hoplatılışı... Dakkasına santimetresine kadar «regulalıydı» her şey.. Kara kara düşünüyordum, vidaları düşük partiler ve liderler için: CKMP. de vidalar sıkıştırılmıştı kurmayca, ahbaplar sıkıştırılmıştı kurmayca... Eeeee liderlerim, canım liderlerim, güzel liderlerim, toplayın vidalarınızı yalama olmamışsa, dağılmamışsa, süpürülmemişse, saat onikiyi bir geçmeden, canım liderlerim, tonton liderlerim!

Büyük Sinemanın, nice kongreler görmüş salonu bir kongre daha görüyordu. Turgut Zaim stilinde Yörük kızları pembeli yeşilli, bir ayakları uzun elbiselerinden kara bir hançer gibi sivrilmiş, soluk kayıtsızlıklarını sakınıyorlardı. Tavanda, avizeler «kurmayca» dizilmiş geliyordu insana...

Durum tam İsmet Paşanın durumuydu: Yoook, o kuvvetli değildi fazla. Öbürleri fazla zayıftılar! Ve «ahval» şunu gösteriyordu, azcık organize yarım düzine kişinin neler yapabileceğini...

Ve, kara kuru, gözleri her zaman kendini kül edercesine yanan, yüzü her zaman buruk çizgili Türkeş Albay, tam geçirdi CKMP'yi eline... Genel başkandı artık. Kabinede dört adet arslan gibi Bakanı vardı. İsmet İnönüyle, Demirelle, Alicanla, Bölükbaşıyla birdi protokolca, hakca, hukukça. Tabii hakkın hukukun son derece gözetildiği bir diyarda önemliydi bu!

Türkeş albay:

Sesini ilk defa toplum 27 Mayısta radyodan duydu. Boğuk, dolu, kalın bir sesti:

«Silâhlı kuvvetler, diyordu, bu soğuk, dolu, kalın ses, iktidarı ele aldı!..»

Ses hemen popüler oldu. Şahıs olmadı. Öyle cafcaflı tarafı, babacan tarafı, kucaklayıcı tarafı yoktu. Kendisinde bir «devamlılık» vardı. İyi ola kötü ola, bir program gütmek için. Okuyan adamdı da. Hocası, eski Harbiye Kumandanı Okyayüz Paşa onun «Beyaz zambaklar»a sapmıyan nadir Millî Birlik'çilerden olduğunu söyler... Bilmem hatırlar mısınız?... Hemen 27 Mayıs sonrası, mukadderatımızı kavrıyanlara kıraat ettikleri kitap lardan hangisini tuttukları sorulmuştu da, çoğu «Beyaz zambaklar diyarında»yı seçmişti. E, ne yapsınlar, o zaman Suzan Sözenin hâtıratı yayınlanmamıştı ki!..

Bir şey bende ona karşı bir cins sempati uyandırıyor: Türkeş çile çekmiştir. Evvelden ve sonradan: Kimsenin çile çekmediği devirde, herkesin çile çektiği devirde!

Son imajı, Mamak mahkemelerinde ifade verirken, sararmış bir Türkeş'tir!...

Yıldırımları üstüne çeken adam!

«Şişe sularından sinek çıkıyor.» — Gazeteler —

— Buyrun bayım, bu da yedek parçası!

Dünya tarihinde bir tecrübe var mı

İhtilâli yapanlardandı. Kudretinin zirvesinde, birdenbire karşı grup tarafından paketlendi (Norstadın telkini üzerine derler... Nato'nun baş kumandanı!) ve yollandı, tâ Yeni Delhilere. Sonra geldi. Mahkemeye verildi. Beraet etti. Ve Anayasa yoluyla bu sefer iktidarı ele geçirmek için yola çıktı.

İlk defa Türkiye'de, ortaya iki doktrin partisi çıktı: TİP, ve CKMP...

İki ay sonraki seçimlere siz boş verin. Asıl iktidar kavgası 1969 da olacaktır: Türkeş'le Aybar arasında!

Eğer onların ömürcükleri vefa ederse ve bizim ömrücüğümüz o kadar sürerse, görecez!..

Atatürk'ün Çankayadaki evi

Düzeltinceye kadar... Kim düzeltecekse?.. lâfını edecez!

Gidin görün Atatürk'ün Çankayadaki evini, tam köşkün burnunun dibinde... Yatak odasında, koskocaman bir kasa var, hangi sırrı saklıyorsa! Yatağını Atatürk'ün, nedense bir köşeye tıkmağı münasip görmüşler, münasibetli kişiler!

İnsan düşünüyor kara kara: «O yaşıyor gibi bir hava veremezler miydi, bugün bir müze sayılacak eve?» diye... Kimseciklerin «havası» yok ki.. hava versinler!

Orda burda, Atatürk'e hediye edilen gümüş mangallar... Ruhlarımızın paslılığından daha paslı... Gümüş olduklarını biliyorduk da ondan gümüş diyoruz o karartılara...

Duvarlar dökük... Her tarafı dökülen bir memleket gibi dökük!.. Tabii ki bizimkinden çok ırak böyle memleketler!

Duvarlarda bazı resimler asılı... Üzerlerine bazı ne olduklarını belirten kâğıtlar yapışık... Altlarındaki zamk kurumuş ve baş kaldırmışlardı kâğıtlar kıvrık kıvrık...

Bir de Atatürk bürosu var. Atatürk sıcağı sıcağına kalkmış gibi bir hava verilebilirdi bu büroya, iki dolma kalemiyle, bir sumeniyle, bir iki Atatürk'ün sevdiği kitapla... Kupkuruydu büro... Kurumuş vicdanlar gibi!

Bir de kütüphane vardı. Rafları bomboş...

Hey ağalar bre!.. Bırakın da millet baksın Atatürk'ün evine!..

Kızmayın biraderlerim...

Gidin, görmediniz ise, Cumhurbaşkanının Köşkünün bir adımlık ötesinde Atatürk'le bunca dolu olması gereken mütevazı eve... Elbirliğiyle ne yaptık göreceksiniz, Atatürk'e, dökülen duvarlarda, kitapsız raflarda, hantal kasaların nöbet bekleştiği yatak odalarında... Elbirliğiyle ne yaptık ona, ah ne yaptık!

Nimet ARZIK

— İyice suya girip çıkın bayan.. Bakalım kumaş çekecek mi?

Plaja Methiye

Bâzı kadınlar plâj dâvetini yadırgar,
Ağızları her sefer «A! Olmaz!»la açılır.
Havsala lâstiklidir içine her şey sığar,
O da açılır ama biraz nazla açılır.

* * *

Kumlardır genç kadını olgunlaştıran erken,
Sulardır tüylerini kaldıran diken diken,
Kendisini seyr için etrafına biriken,
Hayranlarını üzmez artan hızla açılır.

* * *

Alışır az zamanda o da mavi denize,
Kuma uzanıverir erkeklerle dizdize.
Bir samimî özlemle bakar sudaki ize,
Göğsü bilmediği bir ihtizazla açılır.

* * *

Yosun kokularıdır onu coşturan tütsü,
Kumsalda düşüverir bütün sunî örtüsü,
Kadın, salonun değil, asıl plâjın süsü,
Kadın da bir çiçektir, çiçek yazla açılır.

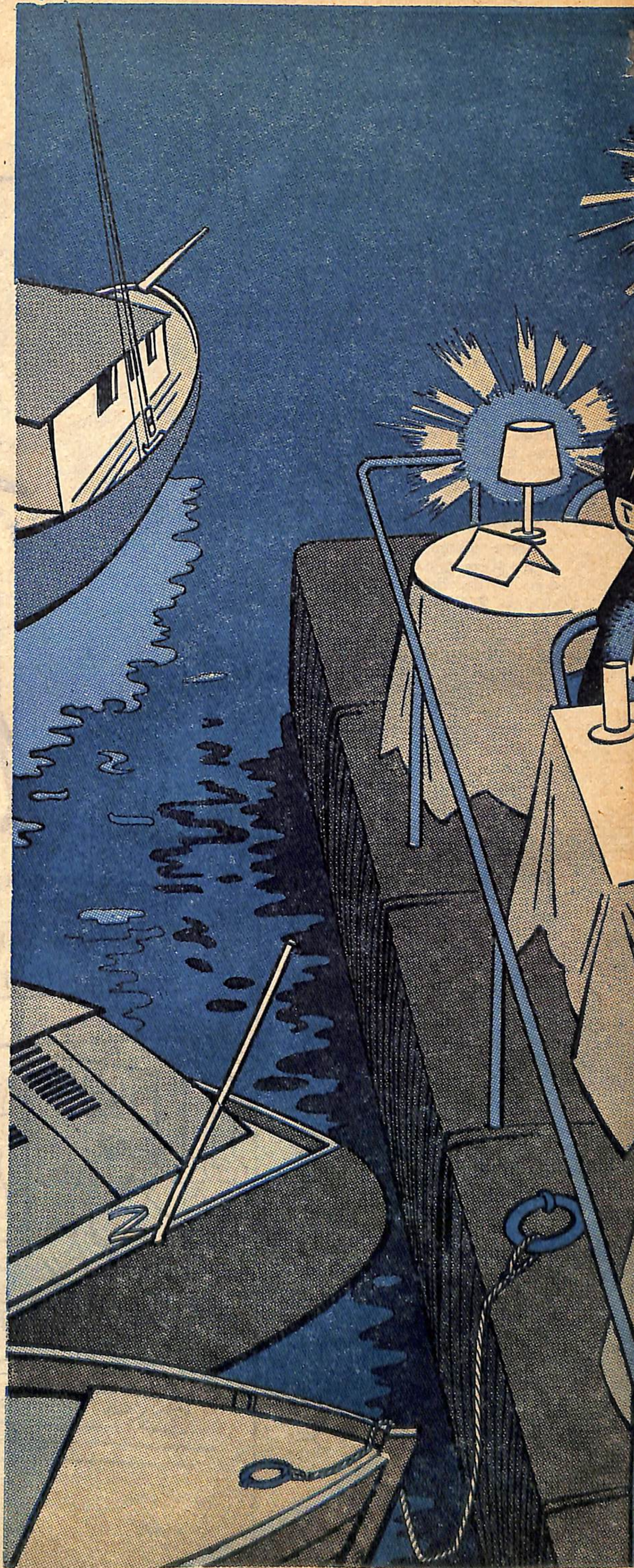
* * *

Suyu sevmiyen kadın belki «Terelelli»dir,
Yüzenler, eğlenenler kıvrak, ince bellidir,
Nirengi noktaları daha daha bellidir,
Bu gerçeği bilenler fazla fazla açılır.

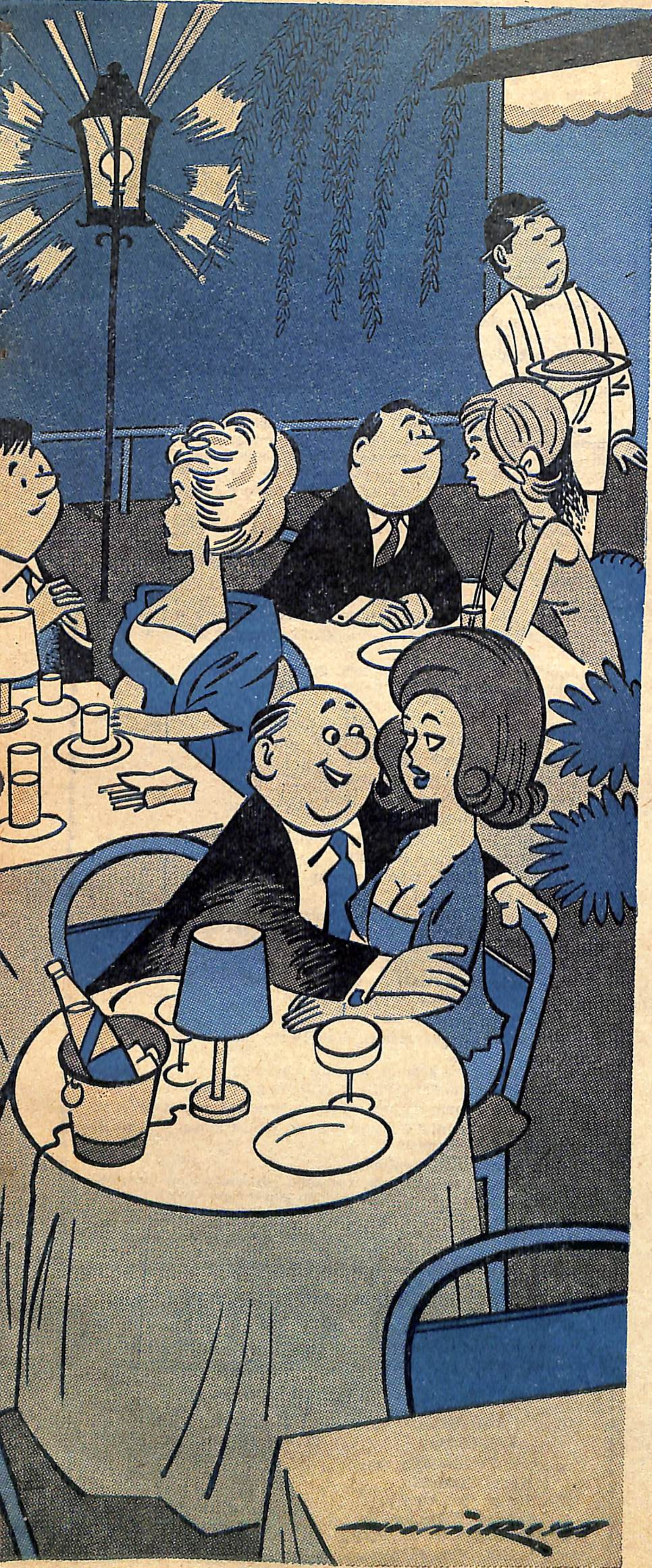
* * *

Plâjda cesaret te, kahkaha da saridir,
Yarı çıplak vücutlar birer heykel-vâridir,
Şu omuzda gezen kız muhakkak suvaridir:
Neşe yarışmasında hep tam gazla açılır.

Salâhattin KUTLU

— Beni ne kadar seviyo
— Bankada ne kadar p

...n?..
... var, ne bileyim ben!

— Hişşşt... Sokakta çorap düzeltilmez..
— Aptal!.. Çorabım yok ki!

P A N O R O M A

SERMAYE

Yabancı sermaye istemek hatâ,
En doğru davranış; tıkamak yolu.
Hem ihtiyaç ta yok bu ithalâta;
Plâjlar, oteller sermaye dolu!

GÖBEKLER

Aldırış eden yok ricaya, emre;
Rüşvetle iltimas işi pişiren.
Kaygısız yaşıyor şu iki zümre:
Göbek kıvıranla, göbek şişiren.

SOYUNMAK

Meskenet ruhlarda kuruvermiş taht,
Bu sebepten zordur işe koyulmak.
Bahtın bize uygun gördüğü hayat:
Sahnede soyunmak, dağda soyulmak.

YAŞIYORUZ

Kıskanma hasır bu, bir halı değil,
Şeker kutusunda gördüğün tuzdur.
Bizim geçinmemiz pahalı değil,
Hayatımız bile sudan ucuzdur.

BİLGİLER

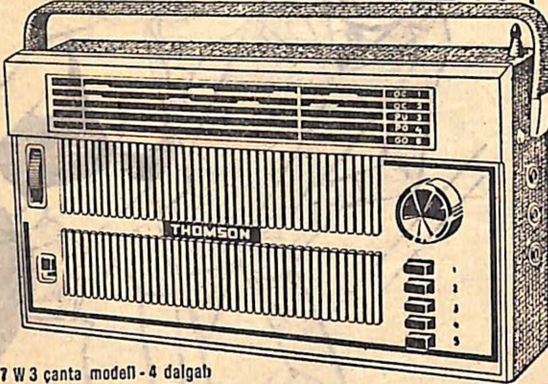
Tenim Teni Tenâ, Ten Ten de Ten Ten;
Bu: eski üstadın müzik bilgisi.
Benim, Beni, Bana, Ben Ben de Ben ben,
Bu da particinin Tüzük bilgisi..

Salâhattin KUTLU

TRANSİSTORLU RADYOLARIN

ŞAHI...

7 W 3 çanta modeli - 4 dalgalı

THOMSON

RT 245 modeli - 3 dalgalı lüks ağaç mobilyalı

...sayesinde memleketimizde yapılan bütün radyo yayınlarını NET ve GÜR sesle, en iyi şekilde dinliyebilirsiniz

- Sesi son derece kuvvetlidir
- 8 transistorun vazifesini gören 7 transistorludur
- Fiatı uygundur

Genel Distribütörü

BEKO TİCARET A. Ş.

Beyoğlu, İstiklâl Caddesi 349, Tel. 49 35 00

(Yeni Ajans: 3983—182)

YAZ BEKÂRI

JEAN - PİERRE şahane bir tatil geçiriyordu. Işıl, ışıl kumlu plâjda, bir yandan haziran güneşinin altında esmerleşirken, öte yandan da sereserpe uzanmış, Yunan ilâheleri kadar güzel kızları keyifli, keyifli seyrediyordu...

Hele denizden hoşlanmıyan karısı annesine gitmek için onu Côte d'Azur'ün dilberleriyle başbaşa bırakınca tatil, tam mânasıyla şahane oluyordu.

Jean Pierre'in günleri bu atmosfer içinde geçerken bir sabah otelin plâjında vücudunun dolgun ve muntazam hatlarını iyice ortaya çıkaran seksinisiyle bir esmer güzeli keşfediverdi.

Carlo ismindeki bu kızın da arkadaşı yoktu. Jean Pierre şansını denemeyi ihmal etmedi. Ona deniz bisikletiyle gezme teklif edince genç kız peki deyiverdi.

Jean Pierre üç gün denizle gök arasında şahane dakikalar yaşadı. Karısı Corinne hiçbir şeyden şüphelenmediği için annesinin yanında akşama kadar kalıyordu..

Bir sabah, Jean Pierre, bir önseziyle tehlike kokusu aldı, yüzmeden dönerken her ihtimale karşı, Carlo'yu yarı yolda ekti. Sabahın bu şekilde tadını çıkardıktan sonra, akşam üstü Corinne'le yapılan romantik araba gezintisinden mahrum olmak istemiyordu.

Şurada burada biraz dolaştıktan sonra Corinne'nin onu beklediği otelin terasına doğru yürüdü.

Hakikaten genç kadın oradaydı. Ateş rengi bir şemsiyenin altına oturmuştu. Fakat bu sabah yalnız değildi.

— Herhalde, yeğenlerinden birini denize getirmiştir diye düşündü Jean Pierre.

Fakat Carlo'yu tanıyınca dehşetle irkildi. Karısının yanında ne yapıyordu? İşin fena tarafı ikisi de gayet samimî çene çalıyorlardı.

— Çabuk sevgilim! diye bağırdı Carlo. Aperitif için seni bekliyoruz!

Jean Pierre aptal aptal ilerledi. Corinne'nin müstehzi çehresini farkedince iyice bozuldu. Bu halinden istifade eden Carlo onu bir güzel öptükten sonra:

— Seni yalancı seni! dedi. Kızkardeşin buradaymış da sen bana hiçbir şey söylemedin! diye sitem etti.

Jean Pierre artan bir hayretle:

— Kız kardeşim mi? diye kekeledi.

Carlo, başını sallıyarak:

— Ama ne tatlı kız!

Dedi ve bu sırada Carinne'nin önemli bir iş için yanlarından ayrılmasından faydalanarak ilâve etti:

— Flört ettiğimizin farkına varmış..

— Sahi mi?..

— Dürbünle odasından bütün olanları görmüş..

Jean Pierre, yanlarına yaklaşan karısına bakarak:

— İmkânsız, diye fısıldadı.

Carinne yerine otururken, Carlo ona dönerek:

— Kardeşiniz ne Donjuan, ne Donjuan bilseniz!

Jean Pierre, sözünü kesti:

— İşi büyütüyorsunuz..

Dayanılmaz sıcağa rağmen Jean Pierre iliklerine kadar donmuştu.

Carlo, elini genç kadının omuzuna koyarak:

— Şekerim, dedi yarın bizimle yüzmeye gelir misiniz?

Carinne, kocasının yüzüne mânalı, mânalı bakarak cevap verdi:

— Teşekkür ederim! Fakat annemizin yanına gitmeliyiz gene romatizmaları şiddetlenmiş!

— Gelmenizi çok isterdim...

Carinne bardağını kaldırdı, kocasının gözlerinin içine bakarak:

— Jean Pierre dedi, martinin olduğu gibi duruyor haydi içsene!...

Leopold Massier'den çeviren:

Tomris Seçgir

KY

KONYALI LOKANTASI 1897

SÜNNET DÜĞÜNÜ ZİYAFETLERİNİZ İÇİN

KONYALI

EMRİNİZDE VE HİZMETİNİZDEDİR

Unutmayınız

68 senelik tecrübesiyle

KONYALI

en âlâsını hazırlar

Tel.: 27 02 02 - 27 03 03 - 27 04 04

(AK—180)

● Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası ●

SAHİBİ: Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

Telefon: 22 18 11

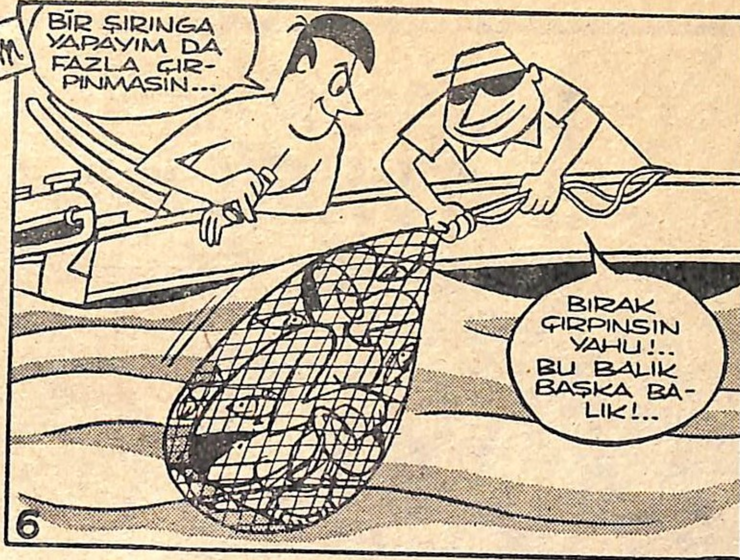
İLAN FİATI: Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

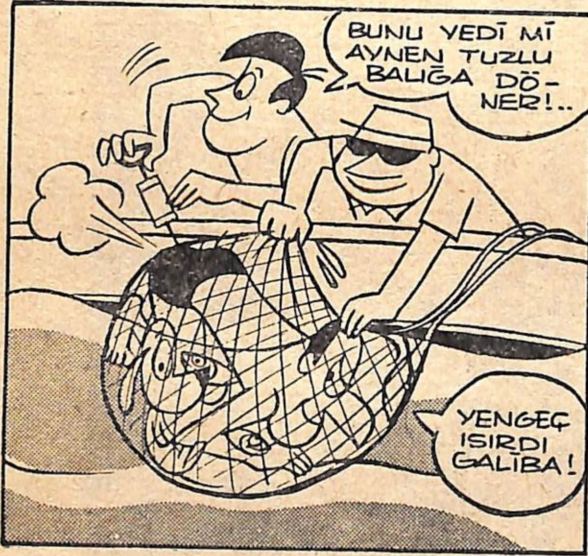
Fiatı: 100 kuruştur.

ÇİZEN

nazik SÜLÜMAN

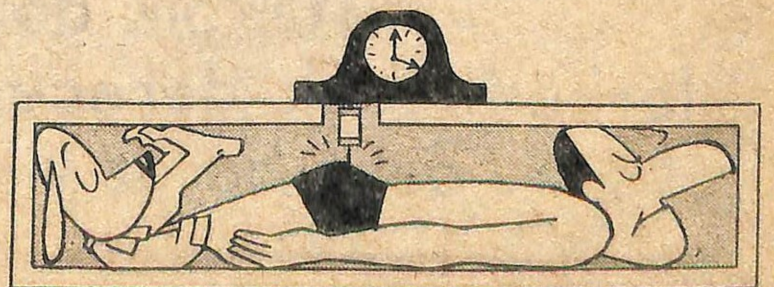

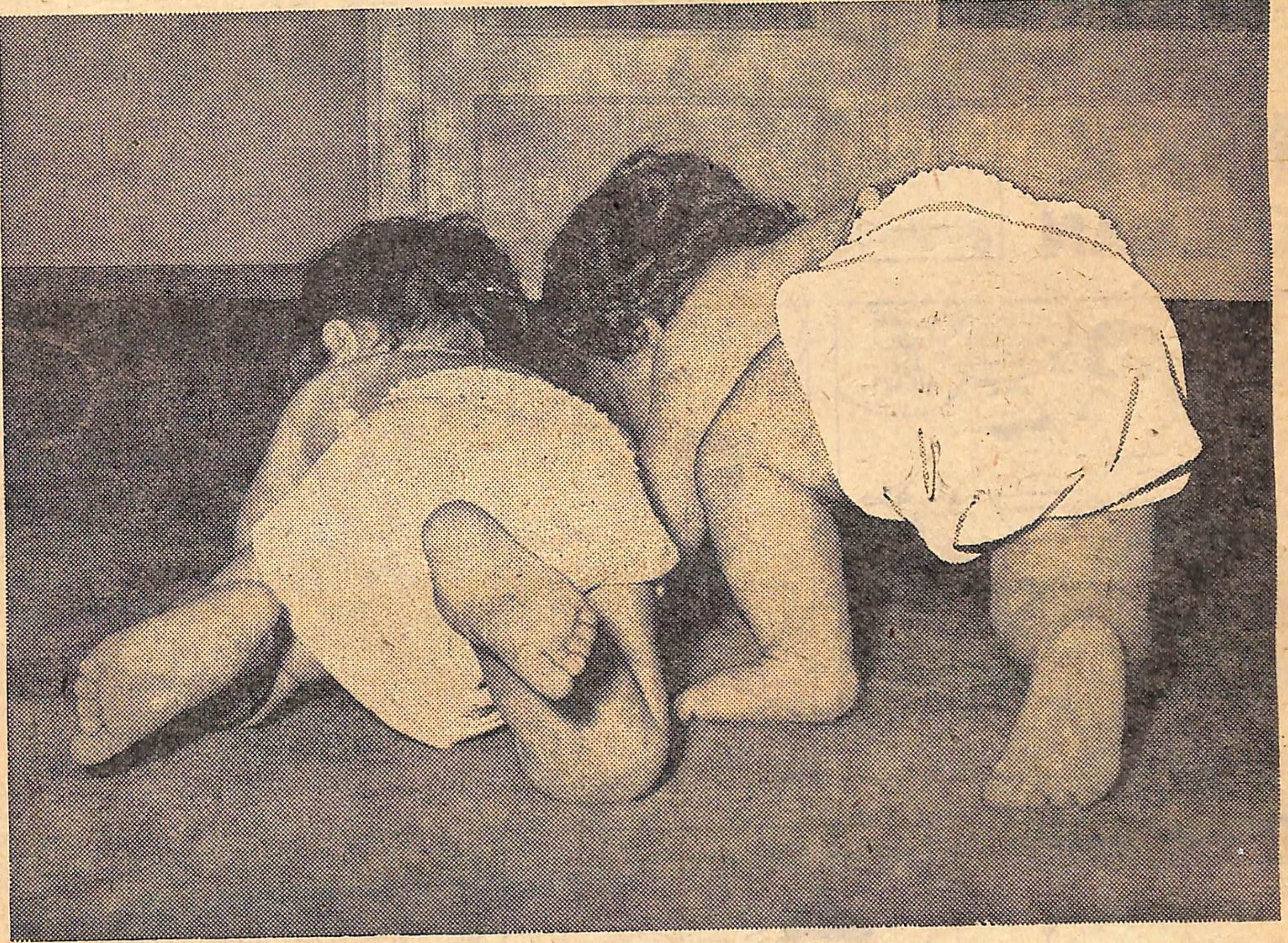
ÇALAR SAATİN DIŞI NAYLONU, İÇİ NAZİĞİ YAKAR

ÇALAR SAAT HER SAAT BAŞI NAZİĞE UYUŞTURUCU BİR İĞNE YAPAR...

HAFTAYA: ÇALAR SAAT, ÇALMAZ OLSUN

BİRİSİNİN ANNESİ TURSİL KULLANMAMIŞ

"Dışarıda yaprağın bile kımıldamadığı bunaltıcı bir günde Ayten ile Zeynep bize geldiler. Henüz emekleme çağında olan çocuklarını da getirmişlerdi. Oynarken terlemelerini önlemek için iki minik yavruyu anneleri yarı çıplak bıraktı. Her ikisinin de titiz olduğunu bildiğim arkadaşlarımdan Zeynep'in çocuğunun üstündekilerin daha beyaz olması dikkatimi çekti. Lâf arasında ağızlarını arıyarak sırrı keşfettim. Zeynep daima Tursil kullanırmış."

Etrafınıza bakınız... Tursil kullanan aileler derhal belli olur.

Tursil bütün tecrübeli ev hanımlarının kullandığı saf sabun tozudur. Tursil'le yıkanan çamaşırlar yıpranmaz ve mis gibi kokar. Tursil elleri bozmaz. Az Tursil çok iş görür. İşte bu yüzden Tursil diğer bütün markaların toplamından fazla satılır.

TURSİL gözle farkedilecek derecede daha beyaz yıkar

TURSİL şimdi daha zarif kutularda satılıyor

(Manajans: 1105—184)

Gülîver BİLGİÇLER ADASINDA

10

"LİNDALİNO ŞEHRİ İSYANININ BASTIRILAMAYISI, AŞAĞIDAN İLERİ SÜRÜLEN ŞARTLARIN YUKARDAKİLER TARAFINDAN KABULÜYLE NETİCELENMİŞTİ... KRAL VE MAİYETİNDEKİLER, BUNDAN BÖYLE, ŞEHİRLERE FAZLA ALÇALMAMAYA KARAR VERMİŞLERDİ.

BU OLAYDAN SONRA, BEN DE ARTIK SIKILMAYA BAŞLADIĞIMI HİSSETMİŞTİM. UÇANADAYI TERKETMEK İÇİN ÇARE DÜŞÜNÜYORDUM...

NİHAYET ADADAKİLERLE VEDALAŞTIM... KRAL İKİYÜZ İNGİLİZ LİRASINA YAKIN BİR PARA YARDIMINDA BULUNMUŞ, DOSTUM LORD DA BİR O KADAR İLAVE ETMİŞTİ...

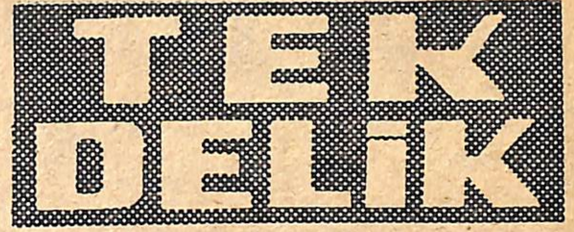

— 15 —

Sofraya oturdum, bir güzel karnımı doyurdum. Biraz sonra da delikanlı geldi, sofrayı toplayıp götürdü.

Helâya gidecektim ama, nasıl sormalı idim. Odadan çıktım. Bir kız sofadan, bir demet çiçekten ışık gibi kayıp gitti. Belki biri baktığımı görür diye ben de arkasından iyice bakamadım. Yalnız çok güzel bir hayal gözlerimde bir an şimşek gibi çakıp kaybolmuştu..

Geniş sofaya açılan kapılar vardı. Bu kapılardan birinin tokmağına peşkir asılmış olduğuna göre helâ orası olmalı idi. Peşkiri de Alaman gâvuru anlasın diye koymuş olmalı idiler.

Tekrar odaya döndüm. Karnım doymuştu, uykumu almıştım, yorgunluğum kalmamıştı. Pencereden baktım, önde yemyeşil bir ova seriliyordu. Ova ile kasaba evlerinin arası sık ağaçlıktı... Ömer efendinin evi de meyve ağaçlariyle dolu bir büyük bahçe içinde idi...

Şu adamlar Müslüman olacak Alaman diye bana bu kadar itibar edeceklerine, işsiz, güçsüz kalmış, namusiyle çalışıp hayatını kazanmak istiyen bir Türk olarak beni kabul etselerdi de şu güzel kasabada bana da küçücük bir iş verselerdi ya... Bir an düşündüm: Ben bunlara Alaman değilim, Türküm desem ne olur?.. Herhalde iyi bir şey olmıyacaktı... Halbuki ben onlara kendimi Alamanım diye de tanıtmış değildim ki...

Azizim, insan kendi hayatını kendi yapar, derler. Belki, evet belki kendi hayatlarını kendileri yapanlar da vardır. Ama daha çok muvaffak olmuş insanlar böyle söylüyorlar. Ya muvaffak olmayanlar... İnsanların içinde kendi hayatlarını kendileri yaparak muvaffak olanlar kaçta kaçtır? Ne yapalım ki muvaffak olanlar sivriliyor ve cemiyette onların sözleri geçiyor. Muvaffak olanlar «İnsan kendi hayatını kendisi yapar» deyince, herkes buna inanmak zorunda kalıyor... İnsanın kendi hayatını kendisinin yaptığı yalan... Ama her insanın kendine mahsus bir kaderi olduğuna da inanmıyorum.

Şu başıma gelenleri, yaşadığım bu hayatı ben kendim mi yapmıştım? Haydi yaptığım bir çocukluk la liseden koğulmağı hak etmiştim diyelim, fakat sahte zabit, sahte kâtip, sahte bankacı, kadın avcısı olmağı ben mi istemiştim? Bunlar benim elimde değildi. Üstelik ne sahte zabit, ne kadın avcısı olmağı ben bir an bile aklımdan geçirmediğim gibi, böyle bir şey de yapmak istememiştim, yapmamıştım da... İşte şimdi de sahte Alman olmuştum, bu adamlar da beni Müslüman yapmağa kalkıyorlardı. Bütün bunları ben kurmuş, düzmüş değildim ya...

Hayır, bu sefer, her ne olursa olsun, kötü yollara sapmıyacaktım. Bütün kapıları yüzüme kapayıp beni içine itmek istedikleri delikten girmiyecek, ben de kendime bir kapı açacaktım.

Pencereden seyrettiğim bahçe o kadar hoşuma gitmişti ki biraz bahçeye çıkayım dedim. Odada bunalmıştım. Bahçeyi seyrettiğim pencere kapının bulunduğu duvara bitişik duvara ve kapıya yakındı. Kapıyı açar açmaz... Aman Allahım, keşke açmasaydım kapıyı... Demin sofada gördüğüm kız kapının önünde ve eğilmişti. Zavallı Alaman gâvurunu merak etmiş de kapıdan gözetlemeğe çalışıyor olmalı idi...

Önünde dikildiğim pencere yanda olduğu için kapıyı açmağa geldiğimi görüp kaçamamıştı. Kapıyı açınca kız rüzgâr gibi geçip gitti. Utancımdan yüzüme ateş bastı... Bahçeye çıkmaktan vazgeçtim, yine odaya kapandım.

Akşama doğru, Ömer Efendinin:

— Destur, destur!... diye bağıran sesini duyunca sevindim. «Destur» dediğine göre yalnız değildi. Ayak sesleri kalabalıktı... Odamın kapısı açıldı, Ömer Efendi, hepsinden yaşlı bir adamı:

— Buyur Müftü Efendi! diye önden aldı odaya. Sonra beş kişi daha geldi. Biri sabah gördüğüm Şerif Efendi idi.

Müftü:

— Esselâmü aleyküm... dedi.

Ne yapacağımı, ne söyliyeceğimi bilemedim. Müftünün elini mi sıksam, elini mi öpsem... Hey Allah, bir belâya kaldım ki... Nasıl olsa sabah buradan basıp gidecektim. Sabaha kadar susuverirdim. Sarılıp Müftünün elini öptüm... Müftü:

— Allah hidayet nasip eylesin! desi.

Hepsi oturdular. Bana bakıp kendi aralarında konuşuyorlardı.

Şerif Efendi:

— Yüzünde nur var, dedi, bunun Müslüman olacağı belli imiş... Hiç şunda kâfir suratı var mı?...

Hep birden gülümseyerek yüzüme baktılar.

Müftü:

— Kalbine hidayet erişince, yüzünde nur tecelli eder... dedi.

Bu arada ertesi günü benim Müftülükte İslâmlığı kabul merasiminin icrasına karar verildi.

Misafirlerden biri:

— Evvelâ buna Türkçeyi öğretmeli, dedi, bu Alaman milletinini zihni evveldir, hemen öğreniverir.

—Ondan sonra da burada bir iş bulmalı...

— Elbet... Vazifemiz... Din kardeşimiz...

— Bir din kardeşi daha kazandık...

İçimden «Sanki çok eksikti de...» diye geçirdim. Bu adamlar sürünen bunca din kardeşlerini hiç görmüyorlar mı idi bilmem ki...

Müftü:

— Evet, dedi, iş güç sahibi etmeli, sermaye vermeli... Andan sonra da ev bark sahibi etmeli, evlendirmek gerekir...

Müftü son sözünü söylerken, oradakiler hep Ömer Efendi'nin yüzü ne bakıyorlardı.

Kapı açıldı, akşam sofrası geliyordu. Herkes sofranın etrafına dizildi, bana da Müftünün solundaki minderi verdiler. Müftü:

— Bu Alamanlar, dedi, böyle bizim gibi yemeğe alışkın değildir. Bunlar her biri ayrı ayrı tabaktan yer...

Ömer Efendi:

—Allah Allah... dedi, hak dinini kabul edecekse, âdetlerimizi öğrensin!...

Öbürleri de:

— Doğru, doğru!.. dediler.

Müftü kollarını sıvayıp, kaşığı eline aldı:

— Bismillâh... diye çorbaya girişti.

Bana da kaşığı uzatıp — anlarmışım gibi —

— Buyurun, buyurun! dediler.

Daldık çorbaya. Arkadan et.. Onlar gibi, hiç yadırgamadan ortadaki yemeğe kaşık çalmama memnun oluyorlardı.

Yemekten sonra benim için her şeyi kararlaştırdılar. Ertesi sabah hak dinini kabul edecek, sonra da bir iki gün içinde sünnet edilecektim.

İçimden gülmek geldi, kendimi zor tuttum. Bereket versin yemekten sonra çok oturmadılar, misafir yorgundur düşüncesiyle:

— Allah rahatlık versin! diyerek çekilip gittiler.

Onların arasında Türkçe bilmezmişim gibi konuşmadan durmak zor oluyordu.

Hemen yattım. Sabahleyin gün ağarmadan kalkıp buradan kaçmak niyetinde idim. Fakat gece bir türlü gözümü uyku tutmadı. Sabahleyin de uyuya kalmamış mıyım? Gözümü açtığım zaman çoktan güneş çıkmıştı. Hemen kalktım, giyindim. Ayaklarımın ucuna basarak dışarı çıktım. Kapıyı açar açmaz yine o kızı orada görmiyeyim mi... Kız koşarak kaçtı. Artık geriye dönemezdim. Merdivenleri inerken, kızın:

— Baba, baba!... Alaman gidiyor baba!... diye bağırdığını duydum.

Başım yeni bir belâya girecek diye içime bir korku düştü. Adımlarımı hızlandırdım. Sokaklarda tek tük insanlar vardı. Kasabanın dışına çıksam, ya koşarak kaçacak, ya bir çalı arkasına saklanacaktım... Az sonra korktuğum başıma geldi. Arkamdan Ömer Efendi bağırıyordu:

— Hey!... Hey yahu!...

O da herhalde koşuyor olmalı idi ki, sesini gittikçe yakından duyuyordum. Koşarak kaçamazdım da... Ömen Efendinin sesini daha yakından duyuyordum. Kendi kendine şöyle söyleniyordu:

— Hey Allah, bu gâvurun adını da sorup öğrenmedik ki... Hey arkadaş!.. Nereye yahu din kardeşi?.. Beri bak yahu!... Dur bre herif, nereye sabahın bir vakti?.. Dur, yavaşla imansız, göğsüm daraldı, beni öldüreceksin... Ulan Alaman, dur!...

İster misin evinden bir şey aşırıp kaçtığımı sansın da, bütün kasabalı arkamdan kovalasın...

Dursam bir türlü, kaçsam bir türlü... Dursam, belki de Türkçe bilmediğimi anlayacaklar... Yokuşu inip pazar yerine girince camii görür görmez, aklıma bir kurnazlık geldi. Daldım cami avlusuna, din yaptığım gibi musluklara gittim. Ömer Efendi de yetişti. Gülerek, sanki anlarmışım gibi (!):

— Yahu, söylesene, bre din kardeşi camie geleceğim diye... Bizi korkuttun kardeşlik... Hey Allah, sen bu Alamanın kalbine bir hidayet eriştirmişsin ki, herif bizden Müslüman, sabahtan camie koşuyor...

Ses, el, göz, ağız işaretleriyle bana, İslâm dinini kabul etmeden camie gelinemiyeceğini, ibadet edilemiyeceğini anlatmağa çalışıyordu. Ben de anlamış gibi yaptım.

Birlikte eve döndük. Buradan kolay kolay kurtulamıyacağımı anlamıştım. Artık işi oluruna bıraktım.

O gün öğleden sonra Müftülüğe gittik. Büyük bir kalabalık önünde ve Müftünün huzurunda onun dediklerini tekrarlayarak kelimei şahadet getirdim. Elimden geldiği kadar Alman gibi şahadet getirmiştim. Müftü duâlar okudu, Müslüman olmuştum, ikinci Müslümanlık... Sıra bana bir Müslüman adı bulmağa kalmıştı.

— İsmin ne senin? diye sordular.

Hiç anlamamazlıktan geldim. Meramlarını bir türlü anlatamayınca Müftü:

— Yahu, dedi, şu mektebin Fransızca muallimini çağırın, belki bu din kardeşimiz Fransızca bilir...

Az sonra Fransızca muallimi geldi. O zaten olup biteni duymuş.

— Müslüman kardeşimiz bu mu? diye sordu.

— Budur, dediler, şununla Frenkçe konuş... bakalım hele...

Fransızca muallimi:

— Bu, bizim Fransızcamızdan anlar mı ki...

Deyince, herifin Fransızcayı çok az bildiğini anladım.

— Parle vu Franse? dedi.

Mektepten öğrenebildiğim kadariyle herifin hakkından geleceğimi anladığımdan:

— Vıy... Dedim.

Fransızca olarak bana «İsmin ne?» diye soracak yerde, herif şaşırıp da:

— Kel e votr numero? «Numaran kaç?» diye sormaz mı?

— Hangi numara? dedim.

Bereket hatâsını anlayıp:

— Pardon, dedi, isminiz ne?

O zamana kadar kendime hazırladığım Almanca bir isim uydurdum:

— Karl...

Allahtan burada iyi ki Almanca muallimi yahut Almanca bilen biri yokmuş. Fransızca öğretmeni döndü onlara:

— Hemşeriler, efendiler! dedi, aynen dediğiniz gibi.. Bu adam dünyanın çok meşhur bir âlimidir. Bunun adını bilip tanımıyan yoktur. Avrupanın, Amerikanın neresine gidersen git, bunun adını çocuğa sorsan bilir.

Biz Fransızca öğretmeni ile topu topu iki kısa cümle konuşmuştuk, halbuki o, sanki aramızda saatlerce konuşmuşuz gibi anlatıyordu:

— Hemşehriler, bu Karl efendi diyor ki, yaşımın genç olduğuna bakmayın, diyor. Bu yaşa kadar bütün dinleri tetkik ettim, diyor. Ve diyor ki, yıllarca dinleri tetkik ettikten sonra, şu netice ve kanaate vardım ki Hak dini İslâmiyettir. Ve Müslüman olmağa karar verdim diyor.

Etraftan «Böyle mi diyor!... Böyle mi?» diye sesler yükseldi. Fransızca muallimi devam etti:

— Evet aynı ile dediklerini kelime kelime sizlere tercüme ediyorum: Bir gece rüyama, beline kadar ak sakallı, nûranî yüzlü bir ihtiyar Müslüman girdi.

Kalabalıktan birbirlerine fısıldayanları duyuyordum.

— Yahu, bizim muallim de Fransızcayı bir biliyormuş ki... Aşkolsun...

— Bilir... Dehşetli bilir...

— Bizim muallimin üstüne Fansızca bilen var mı?

— Baksana herif çatır çatır konuşuyor yahu...

(Devamı var)

MİLLETLER GÜLÜYOR

Sakal

Fransa'da bir sahil kasabasının hemen bitişiğinde bir çıplaklar kampı vardı. Her sabah kasaba halkı üstünde upuzun sakalından başka bir şeyi olmayan, çıplak bir kamp sakininin caddeden geçtiğini görürlerdi.

Bir gün içlerinden biri, bu garip yaratığa yaklaştı ve:

— Bir çıplak için sakal bırakmak lüzumsuz bir süs! dedi.

— Ben de öyle düşünüyorum dedi, çıplak adam. Ama alışverişi birinin yapması lâzım!

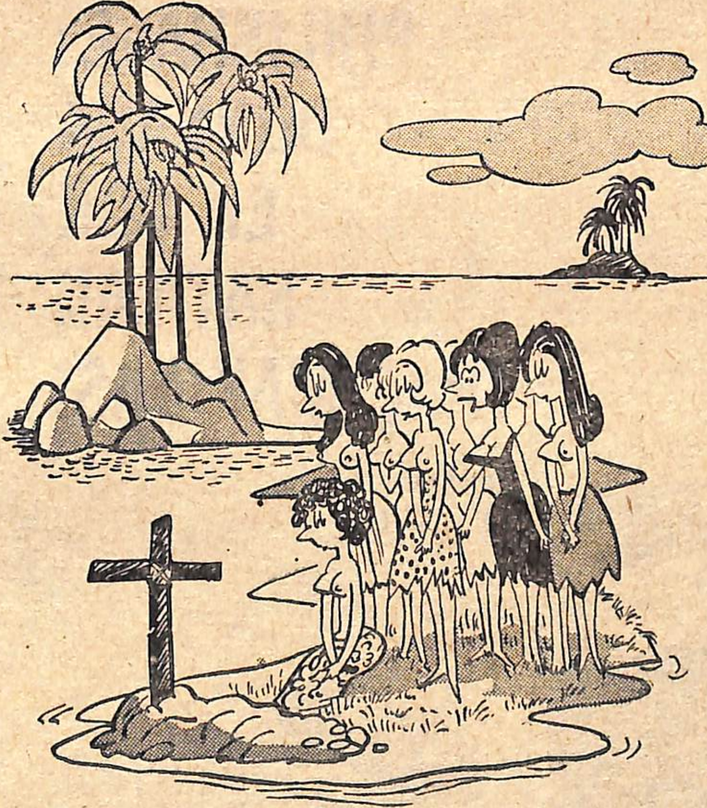
* * *

Söylememiş

İngiliz asılzadesi metrdotel'i haşlıyordu:

— Size hiçbir şey söylememenizi tembih ettiğim halde, niçin karıma dün gece sabaha karşı geldiğimi söyledin?

— Ben, böyle bir şey söylemedim Sör, sadece karınız bana sizin saat kaçta geldiğinizi sordu, ben de, sabah kahvaltısını hazırlamakla meşguldüm, saate bakamadım dedim!

— Zavallı, gene iyi dayandı!

Cevap

Bütün yakışıklı ve kaabiliyetli aktörler gibi Alain Delon da hayranlarından hergün yüzlerce mektup alır. Bu mektuplara, aktöre çok benzediklerini zannedenler resimlerini ilâve ederler.

Bütün bunlara meşhur yıldızın verdiği cevap şöyledir:

«Aziz bay,

«Mektubunuza teşekkür ederim. Benzerlerim arasında bana en çok benzeyen sizsiniz. Sizin bana benzediğiniz kadar, ben kendi kendime benzemiyorum. Bundan böyle traş olurken resminize bakacağım. Sevgiler. Alain Delon»

* * *

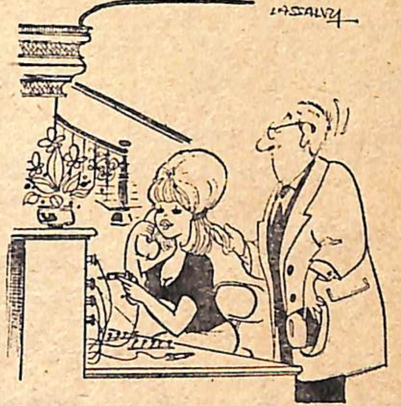
Takvim

Uyutucu, monoton, beş para etmeyen ama saatlerce süren konferansı bitirince konuşmacı:

— Uzu konuştuğum için özür dilerim, dedi, saatimi yanıma almamışım da...

Dinleyicilerden biri hemen atıldı:

— Olabilir, ama tam arkanızda bir takvim var!

— Müdür beyefendi, sulu bir herif sizi görmek istiyor!..

Aşk

Uyku hapıyla zehirlenen genç kadının hayatını kurtaran doktorun muayenehanesine ertesi gün zarif bir ihtiyar girer. Hararetle teşekkür ederken, cebine de içi dolu bir portföy koymayı ihmal etmez!

Daha ertesi gün, bir fabrikatör gelir, yaşı kadar yüklü bir parayı masaya bırakıp çıkar.

Üçüncü gün ise romantik bir genç muayenehaneye gelir.

— Benim param yok! der. Ama size çok müteşekkirim! Bunu ifade etmek için annemin babamın yolladığı yumurtaları getirdim!

Bütün bu ziyaretler doktorun dikkatini çeker. Hastayı görmeğe gittiğinde:

— Üç arkadaşınız da size sırılsıklam âşık görünüyorlar der.

— Öyledir! diye mırıldanır dilber, ama üçü de uğrunda intihar ettiğim adam kadar değillerdir!...

* * *

Komedyen

Meşhur Fransız mizahçısı Sacha Quitry bir gün, bir dostuna şöyle diyordu:

— Birkaç aktör hariç herkes komedyen kesilmiş!

— Bunda şaşılacak ne var? Karım kedilerden hoşlanmaz, ben de köpeklerden.. İkimiz de at beslemeye karar verdik!

Demirperde

Şakaları

Bütün Dünya Mizahına mal olmuş biribirinden güzel yüzlerce Demirperde fıkrası...

Bu fıkraları herkes, aylarca birbirine anlatacak ve her duyan gülecektir!

Pek yakında çıkıyor

AKBABA MİZAH YAYINLARI ● Fiatı 5 Lira

(AK—185)

PHILIPS PHILISHAVE

PHILISHAVE: DÜNYADA EN ÇOK SATILAN TRAŞ MAKİNASI

PHILISHAVE
Pilli : TL. 175,-

PHILISHAVE
Ceryanlı : TL. 192,-

A 1122

Traş olma derdinizi hal etmek ve her durumda kullanılmak üzere imâl edilen ceryanlı veya pilli PHILISHAVE traş makinaları ile daha çabuk, daha iyi traş olabilirsiniz. Bütün Philips bâyilerinde ve büyük mağazalarda satılmaktadır. Tecrübe edebilirsiniz.

(Reklâmcılık: 2956—183)

Aksiseda

İki palavracı sohbet ederlerken mevzu muazzam vadilerden açılır:

— Arkadaş bizim evin yanında öyle muazzam bir vadi var ki «Hey» diye bir bağırdınmı, ses iki saat sonra zor geri geliyor.

Tabii taş altında kalmak var, palavra altında kalmak yok:

— Ne diyorsun sen yahu, o da bir şey mi, sen bizim evin yanındaki vadiyi bir görsen: Geceleri yatmadan evvel bahçeye hava almaya çıktığımda bağırırım «Hey uyan artık sabah oldu» diye, Allah seni inandırsın o ses her sabah tam dokuzda benim sesimden on misli daha kuvvetli gelir ve beni uyandırır!..

Cenap Erenben
Bahçelievler — Ankara

Balık

Salamon, Meşhedinin dükkânına gelmişti.

— Sabah şirifler hayrolsun Bay Meşhedi.

— Zabahın hayırlı ola gardaş. İlle günlerdir meydanda görünmirsen.

— Öyle oldu. Kuzguncuk'ta, bezim Mişonaçinin yalısında misafirdim.

— Çok yahşi. Deryayı çok severim.

— Ben de çok severim dinizi. Hele balık tutmaya bayılırım.

— Yahşi. İlle bu sefer de balık tuttun mu?

— Evet. Hem de oyle buyuk bir balık tuttum ki, uç kişi güç taşıdılar.

Meşhedi güldü:

— Bu bir şey değildi. Men bir balık tutum, denizden çıkınca, sular üç garış aşşağı indi.

İhsan Tayfun Eralp
Yenimahalle, Tayyareci Sadık sokak No. 41 Bakırköy
İstanbul

AKŞAMIN saat beşine doğru adamın biri nehir kıyısında, bir kurt, bir keçi ve bir de lâhana ile ağır ağır yürüyordu. Lâhanayı koltuğunun altına sıkıştırmıştı; bir yanında kurt, bir yanında da keçi hoplaya zıplaya gidiyorlardı. Biraz sonra bir köprü başına geldiler. Adam tam ayağını atmış köprünün üzerinde yürümeğe başlamıştı ki, kenardaki tabelâ gözüne ilişti. Onun gibi bir kurt, bir keçi, bir de lâhanası olanların bütün bunlarla geçmelerinin tehlikeli olduğu, teker teker geçirmeleri lâzım geldiği yazılıydı.

Adam önce düşündü; bir yandan da kendi kendine söyleniyordu:

— Pekâlâ, ilk önce lâhanayı karşıya aktarmalı ama, kurt ile keçi yalnız bırakılmaz, en iyisi önce kurdu karşıya geçirmek. Tamam, önce kurdu geçiririm, sonra gelir buradakileri alırım... Yok, bu olmadı. Lâhana keçinin yanında kalırsa, sen sonra o lâhanadan hayır bekle. Keçi kalsın... Buldum; keçiyi geçiririm. Burada lâhana ile kurt kalır. Kalsın; kurt lâhanaya bir şey yapmaz. Lâhana da kurda bir şey yapmaz. Önce keçiyi geçiririm, sonra gelir lâhanayı alırım. Veya kurdu alırım. Eğer lâhanayı alırsam, keçiyi geri getirmek lâzım; bu da işimi pek ilerletmez. Ama eğer kurdu götürürsem keçiyi yine geri getirmek lâzım. Artık keçiyi de babamızın oğlu gibi nereye gitsek götürecek değiliz ya... Onu ne lâhana ile ne de kurt ile bırakamam. Pekiyi canım, ne olacak geri getiririm; dönüşte de ya kurdu, ya lâhanayı alır geçerim. Yok ama, yine olmadı; elime lâhanayı alsam kurt ne olacak, kurdu alsam lâhana ne olacak?... Tam halletmiştim, yine işler karıştı. Diyelim ki elimde lâhana ile köprüdeyim. Keçiyi bu tarafta, yani arkamda bıraktım. Hayır canım, önümde kaldı. Aman ne bileyim, önümde, arkamda; neredeyse orada Allahın cezası keçi... Onu karşıya geçirdiğimi farzediyorum. Dönüp bakıyorum: Aaaa, keçi yalnız kalmış. Pekiyi, kurt nerede? Herhalde keçiye yem olmadı. Koşup bakıyorum, oh, Allah'a şükür: kurt karşı tarafta kuyruğunun üzerine oturmuş, bekliyor. Lâhanayı yanına koyuyorum. Nasıl olsa bir şey yapmaz. Zaten ilk defa yalnız kalmıyorlar ki... Şimdi karşıya geçecek bir keçi kaldı. O da gitmiş bir yerlerde otluyor... Bulup getirene kadar epeyi zaman geçti; köprüye bir geleyim ki ne var: kurt geç kalınca bizi merak etmiş, ne olduğunu anlamak için karşı tarafa geçmiş. Şimdi işin yoksa her şeye yeniden başla... Hem lâhana da öbür kıyıda kaldı: ya bir keçi şeytana uyup da onu yerse. Benim keçiyi bir kazığa bağladım, koştum kurtla karşı tarafa bakmağa... Ama kurtla yalnız geçmeyi göze alamayınca dönüp keçiyi çözdüm, kurdu bıraktım, keçiyi aldım. Keçiyi de lâhana ile yalnız bırakmak buz gibi enayilik. Keçinin ipini elime aldım, lâhanayı da koltuğuma sıkıştırdım. Karşıya geçince lâhanayı bıraktım, kurdu aldım. Hayır olmaz; lâhanayı yine aldım, keçiyi tuttum, kurdu çağırdım. Ne yapsam bilmem ki?... Keçi ile konuştum, dediğime razı olmuyor, inadı tuttu. Biraz evvel kurt ile lâhanadan birini tercih ettiğimi hatırladım. Kurt karşı tarafta olunca lâhana bu tarafta olur, ne var bunda. Kurdu karşıya bırakıp, keçiyi almağa döndüm. Keçi yine uzaklara otlamağa gitmiş; hiç bu kadar boğazına düşkün keçi görmedim. Köprüye gelince bir de baktım, bu sefer de lâhana merak edip gelmiş... Lâhananın yüzüne bile bakmadan keçiyi karşıya geçirdim. Lâhana madem ki bu tarafa gelmiş, demek ki aksi istikamete de gelebilir. Kurt, keçi ve ben bir yanda, lâhana bir yanda. Lâhananın bizim yanımıza gelmek için kıpırdamağa niyeti bile yok. Artık kafam kızdı; keçiyi götürdüm lâhanayı yedirdim; sonra kurdu çağırdım, ona da keçiyi yedirdim. Kurtla yalnız başıma köprüden geçmek istemiyorum. Onu da orada bıraktım, canı cehenneme. Ben kendim çıktım geldim. Bir daha da kısa yoldan mı gitmek, tövbeler olsun...

Gülçiçek

Sinir ilâcı

Sinir hastalıklarını iyi eden bir ilâç yapan eczacı, günün birinde hastasından şöyle bir mektup alır:

«Karım, evlendiğimizde çok sinirliydi. Aynı yatakta yatmamıza katiyen tahammül edemiyordu. İlâcınızdan bir şişe içti ve o kadar iyileşti ki, şimdi kiminle olsa yatıyor!

Teşekkürlerimi arzederim!»

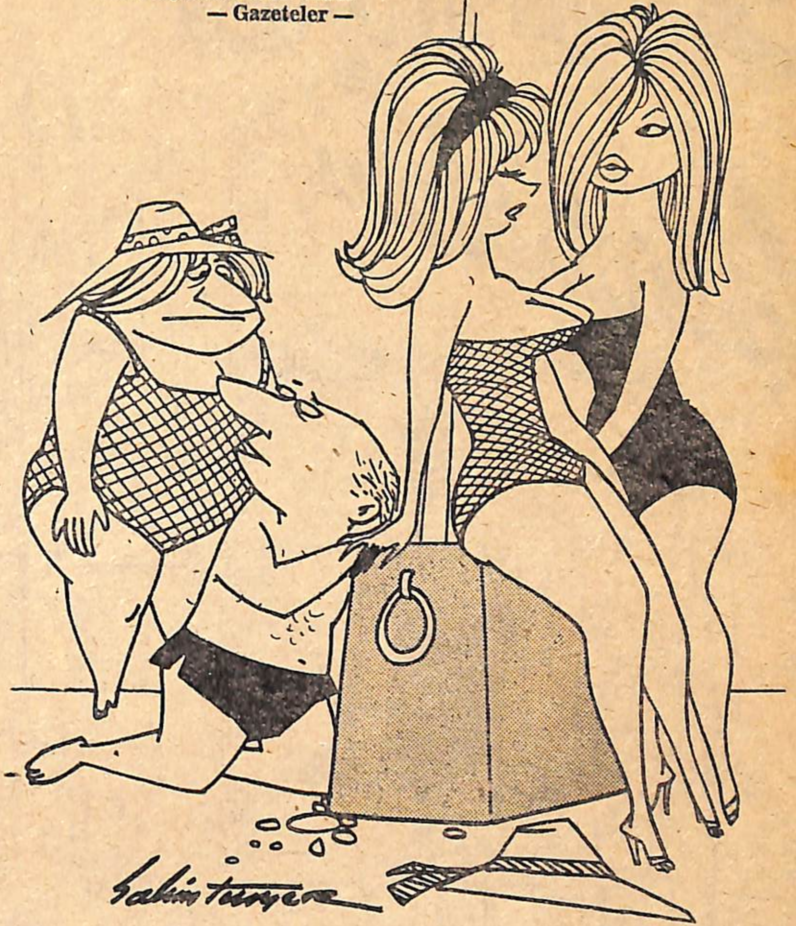
* * *

Viski

İskoçyalıya bir şişe viski hediye etmişlerdi cebine koydu. Ama aklı hep ondaydı. Caddeden karşıya geçerken bir arabaya çarptı. Boylu boyunca uzandığı asfalttan kalkarken ceketinden bacağına ılık bir şeylerin aktığını farketti, yere diz çöktü ve şöyle mırıldandı:

— İnşallah kandır!...

File mayolar moda oldu.
— Gazeteler —

— Kızma nonoşum, filesi seninkinden mi diye bakıyorum!

Hırpani!

Yolda düşük kıyafetle gezen arkadaşına çıkıştı:

— Nedir bu senin hırpani giyinişin?.. Halbuki babanın şıklığı dillere destandı.

Arkadaşı hemen cevap verdi:

— Üzerindeki elbise de babamın!..

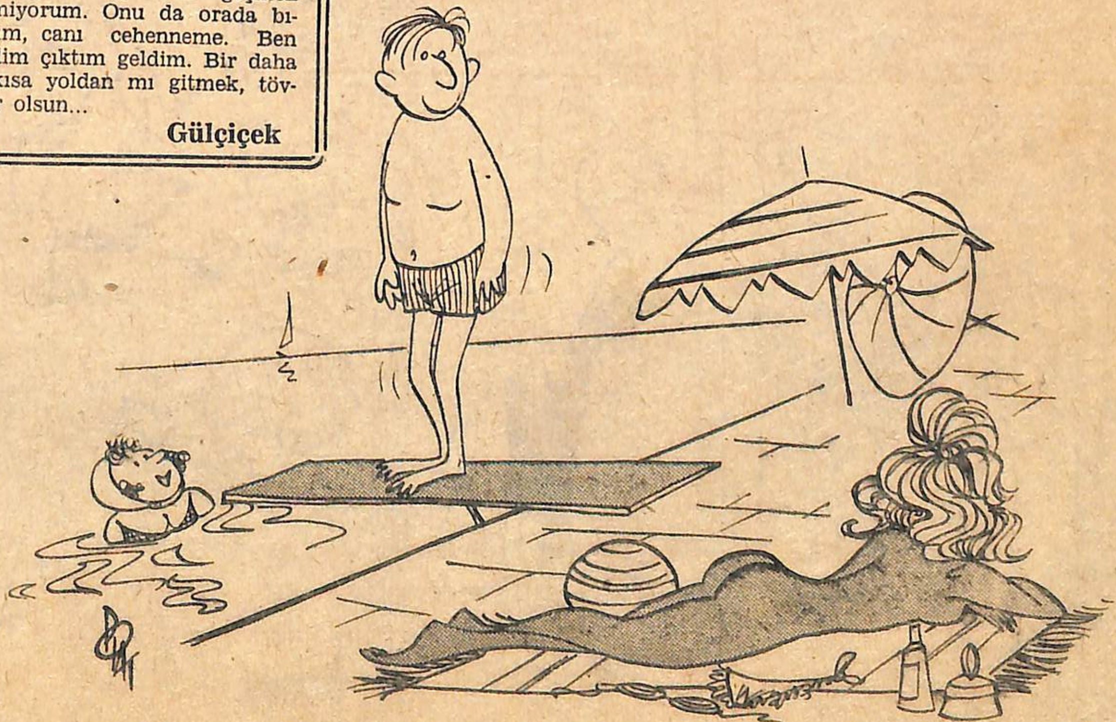
Paris

Paris'e yaklaşan uçaktaki iki Amerikalı iş adamı pek neşeli görünüyorlardı; hostes yanlarına yaklaştı ve sordu:

— Paris'e inmek üzereyiz, orada ne yapmayı tasarlıyorsunuz?

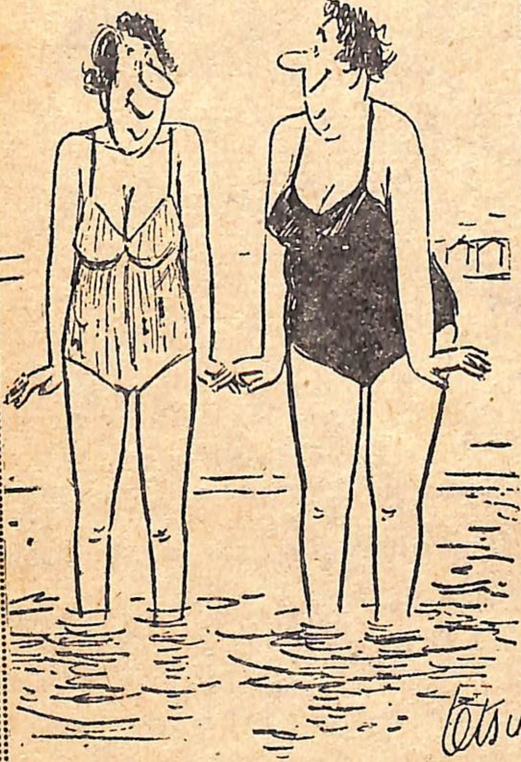
Çok neşeli olanı hemen cevabı yapıştırdı:

— Karılarımızın yapmamızdan çekindikleri şeyleri!...

— Niçin atlamıyorsun?
— Dur biraz.. Ne tarafa atlayacağımı şaşırdım!

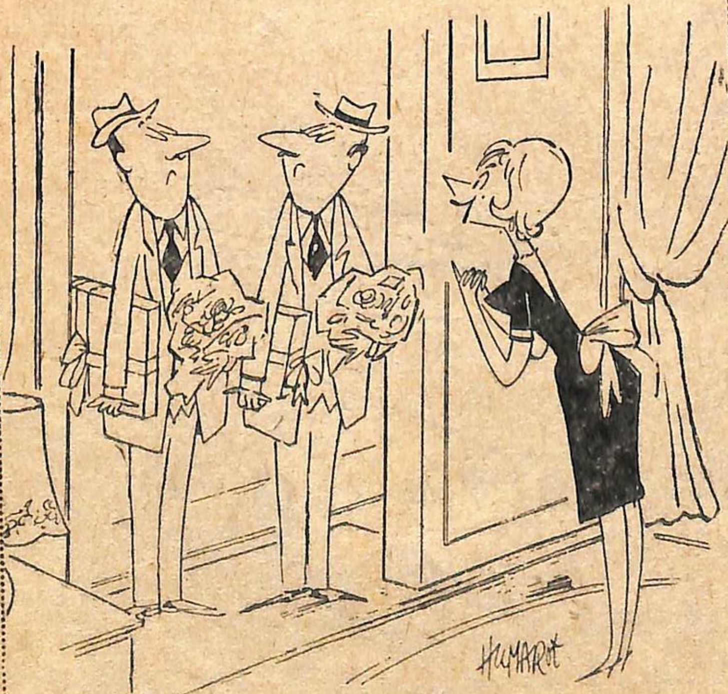
Dünya Karikatürleri

—SİZ DE BENİM GİBİ BİKİNİ SEVMİYORSUNUZ GALİBA...

—BEŞ YILDIZLI BİR ODA... BİRAZ LÜKS DEĞİL Mİ?..

—RİCA EDERİM KOMŞULAR DUYMASIN, LÜTFEN İÇERDE DÖĞÜŞÜN!

—BIRAK ŞUNU, YAĞLI YEMEKLERDEN NEFRET EDERİM!

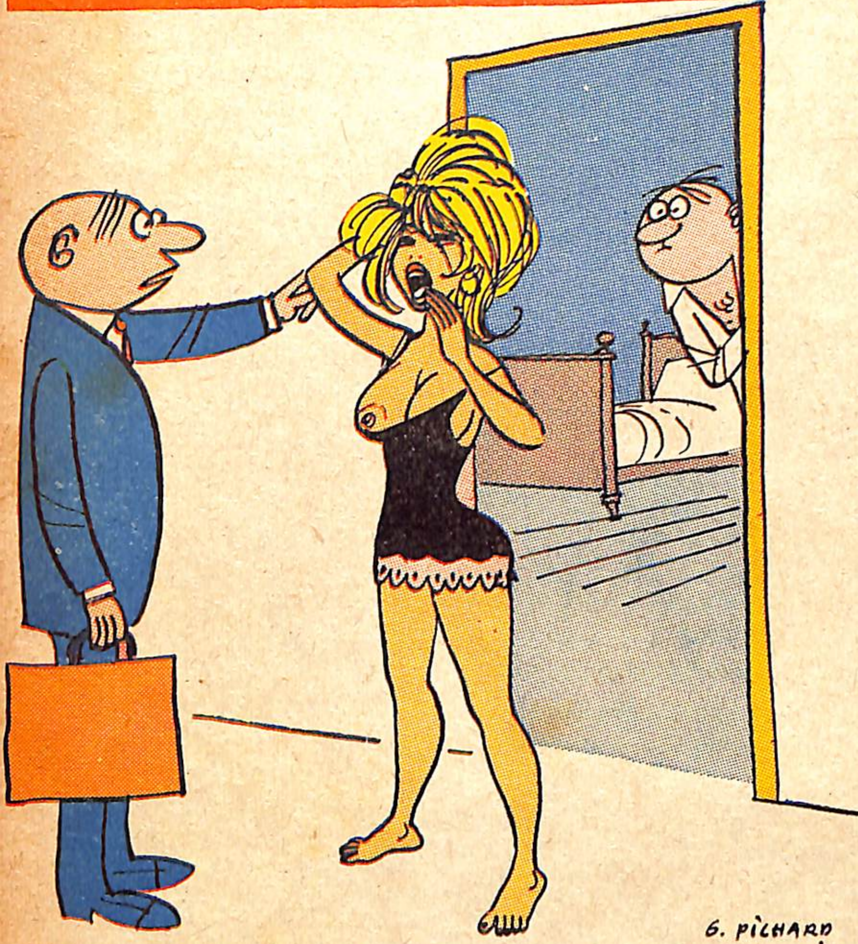

Ziraat
Bankasındaki
tasarruflarınız
istikbalinizi
sağlıyacak
huzur
verecektir

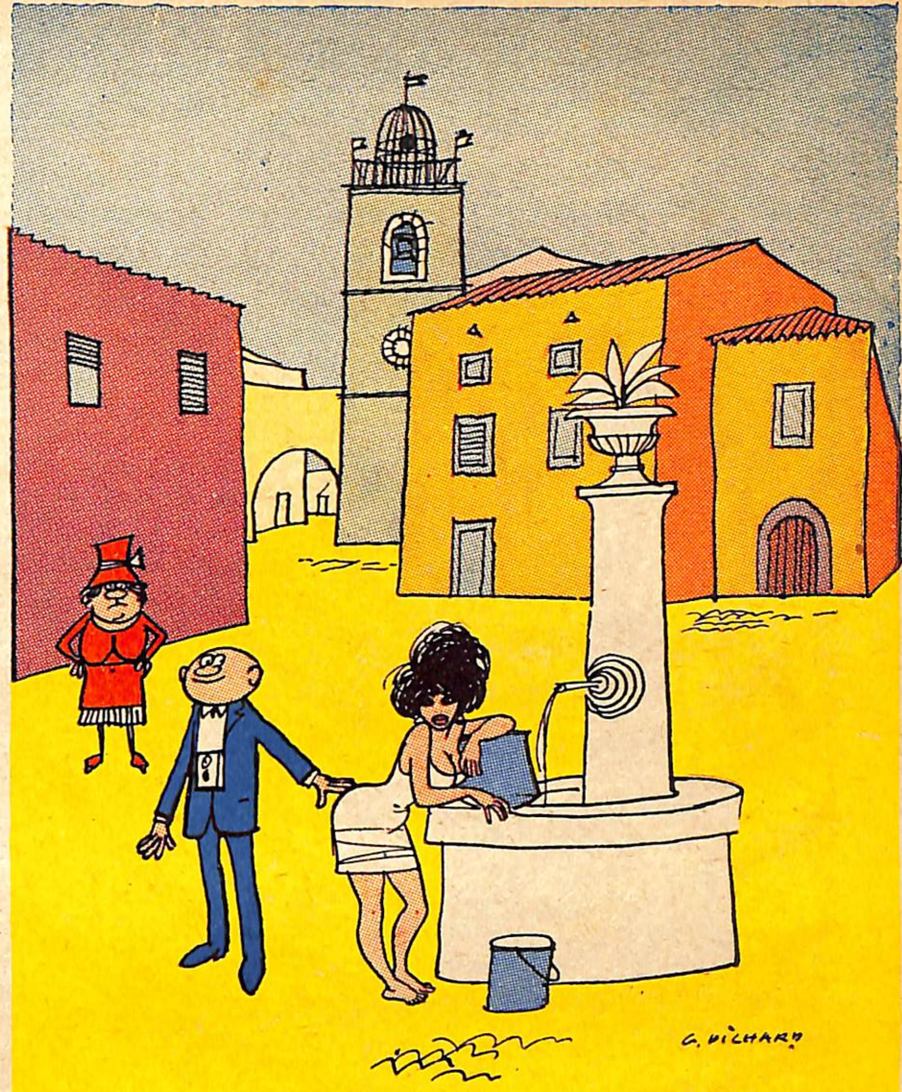
T.C. ZİRAAT BANKASI

(Basın: 2905—186)

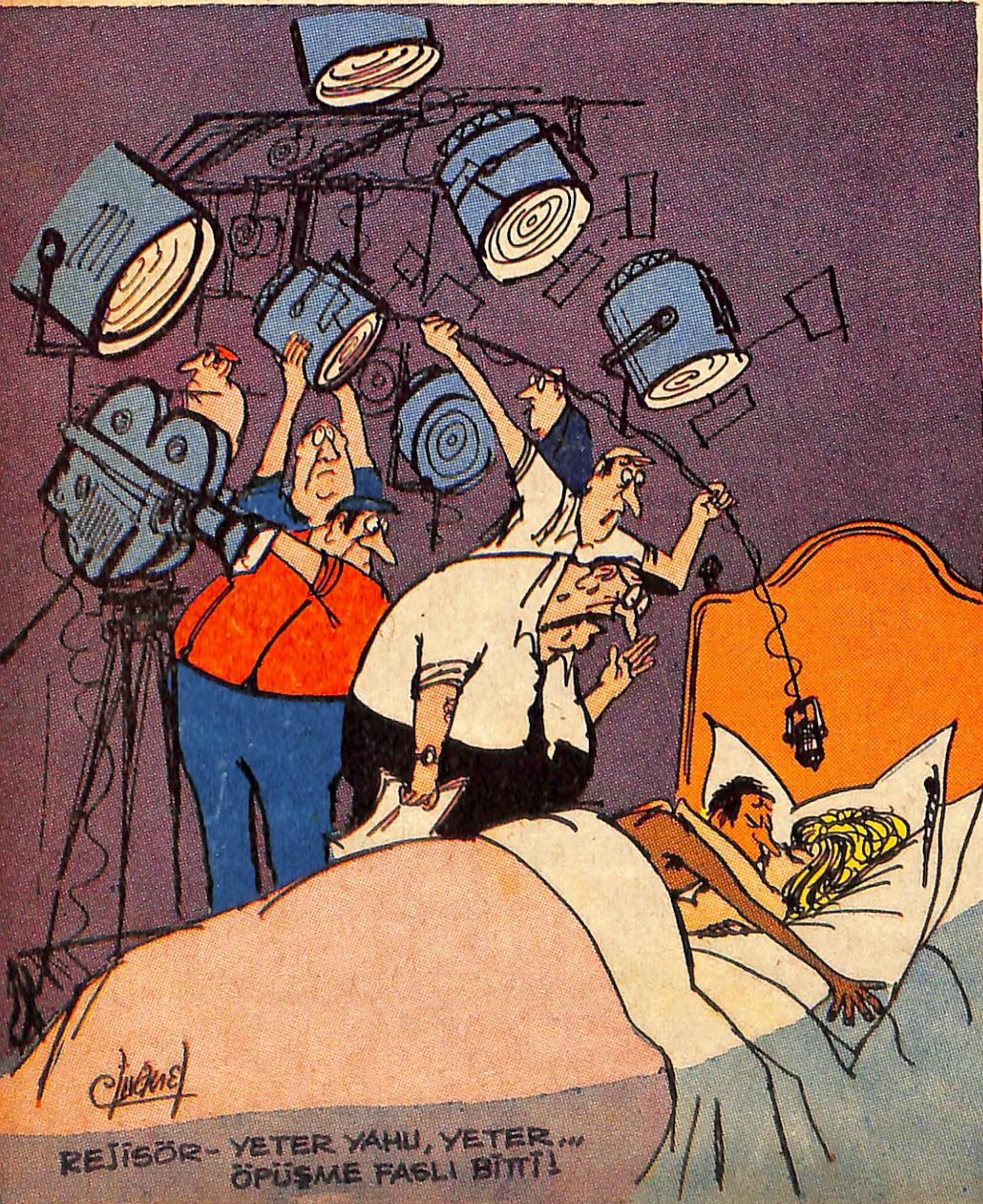
Akhaba

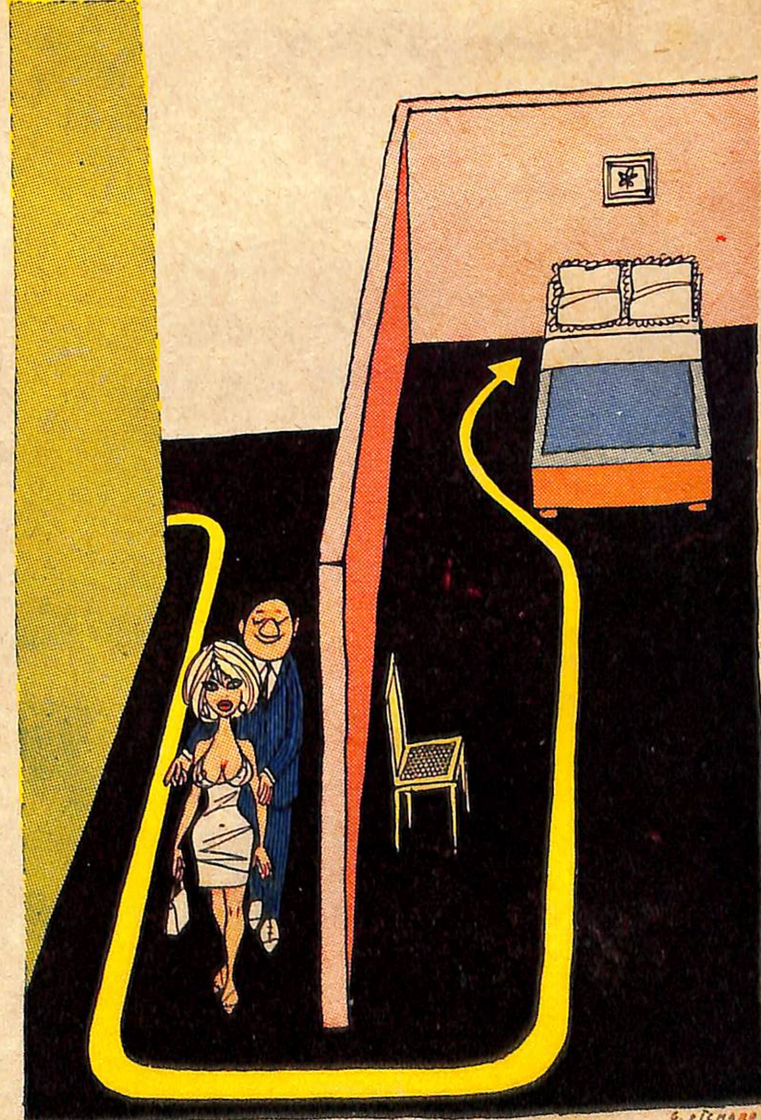
—ŞİMDİ MESELE ÇIKARMA, UYKUM VAR... YARIN ANLATIRIM!

—HAKKIN VAR KARICIĞIM, HEYKEL DEĞİLMİŞ...

REJİSÖR— YETER YAHU, YETER... ÖPÜŞME FASLI BİTTİ!

—LÜTFEN SARI ÇİZGİYİ TAKİB EDİNİZ BAYAN!